

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 1

1976 4. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2. -

Tariffoppgjøret:

TA SAKEN I EGNE HENDER -SPRENG SAMORDNINGA!

LOs representantskap har talt - nøyaktig som ventet. Nok en gang har LO-ledelsen "på fritt grunnlag" bestemt seg for et tariffoppgjør i Skåneland-utvalgets ånd, i form av et såkalt kombinert og samordnet oppgjør. Bare tre av representantskapets medlemmer stemte for et forslag om å avvise statlig innblanding, dvs. mot kombinert oppgjør. Bare åtte stemte for et forslag om "frie" forbundsvise forhandlinger, dvs. mot samordning og felles ramme for oppgjøret.

Vedtaket innebærer altså for det første at staten blandes inn i oppgjøret. For det andre at oppgjøres skal samordnes innen en gitt økonomisk ramme. For det tredje at avstemningen blir felles og forpliktende for alle forbund.

På toppen av kransekaka fikk LO-sekretariatet fullmakt til å fastsette endelige krav om indeksbestemmelser.

Hele dette opplegget skal til overmål valses gjennom innen 1. april!

Erfaringene fra høstens kombinerte indeksoppgjør - som bare kompenserte for i høyden 40% av prisstigningen - forteller hva dette "kombinerte, samordnede og forbundsvise" (!!!) oppgjøret vil bety for arbeiderklassen. Det

Forts side 4

Ingen respekt for klassesdomstolen!

Resolusjon om Hamnerverk-dommen
fra Kommunistisk Arbeiderforbund.

Som ventet frikjente Stavanger byrett Hamnerverk-bedriften på alle anklagepunkter. Dermed er det skapt presedens for lovligheten av arbeiderfiendtlige politiske oppsigelser, og for å stemple proteststreiker mot slike oppsigelser som "ulovlige".

Forts. side 11

Suspensjoner og skjerpet klassekamp:

MOT FAGLIG LEGALISME, FOR PROLETARISK DEMOKRATI I FAGFORENINGENE!

Kapitalismens økonomiske krise, LOs forsøk på å sikre profitten og senke lønna gjennom kombinerte tariffoppgjør, og det voksende revolusjonære potensialet av misnøye med

dette i arbeiderklassen - alt dette har ført til en skjerping av klassekampen og klimaet innen fagbevegelsen.

Se side 6

SOSIALIMPERIALISMEN

I forrige nummer tok vi for oss Sovjets forhold til India, som viser at Sovjet er blitt et imperialistisk land som utbytter den 3. verden etter alle den klassiske imperialismens regler. Sovjets imperialistiske utenrikspo-

litikk er et naturnødvendig resultat av tilbakevendingen til kapitalismen på hjemmebane. En stagnerende kapitalistisk hjemme-økonomi tvinger fram en spesielt aggressiv utenrikspolitikk.

Se side 11

MELLOMLAGA, ARBEIDER KLASSEN OG KOMMUNISTENE

Mye vann er rent ut i havet siden redaktøren av "Telegrafbladet" i 1917 tok avstand fra arbeiderklassens "brutale" streikevåpen, og i stedet anbefalte telegrafmennene å gå til masseoppsigelse for å forbedre sine kår.

Ikke minst de mange tusen statsansattes proteststreiker mot Delinnstilling II fra Statens lønnskomite viser at de statsansattes tradisjonelle påpasselighet med å heve seg opp over "vanlige" arbeidere og deres virkemidler i hvert fall er noe svekket. Det samme viser

Forts. side 10

LES ...

Kampen mot statens lønnskomite: Se side 5

Provokatører Se side 3

Portugal Se side 2

PORTUGAL:

Stabilisering av borgerskapets diktatur

Under utviklingen av den borgerlig-demokratiske revolusjon i Portugal manifesterte det seg etterhvert politiske målsettinger og sosiale bevegelser som pekte ut over det borgerlig begrensede innholdet i revolusjonen og mot et samfunn som impliserte arbeiderklassens politiske statsmakt. Imidlertid manglet også Portugals arbeiderklasse den revolusjonære kamporganisasjonen, kommunistpartiet, som kunne ta ledelsen i den anti-fascistiske kampen og la den bli til en kamp mot det kapitalistiske utbyttersystemet. Det ortodokse og meget Moskva-underdanige revisjonistpartiet kunne tilby fordømmelse av streiker og lønnskrav da bevegelsen i arbeiderklassen var på sitt sterkeste. Etter nasjonaliseringstiltakene kom Cunhal med en appell om å innta en "ny holdning til arbeidet" og "kamp for å øke produksjonen, slik at økonomien stabiliseres og utviklingen fremmes". I denne fasen så revisjonistene det som sin hovedoppgave å få kontroll over byråkratiske nøkkelstillinger i regjering, administrasjon, økonomi, fagbevegelse og massemedia. Erobring av kapitalstaten innenfra ved snedige manipulasjoner og intriger ble erklært for den politiske hovedmålsettingen. Den revisjonistiske tofase-strategien legitimerte partiets operasjoner innenfor den demokratiske og nasjonale revolusjonens ramme og henla den ditto sosialistiske til en meget fjern framtid.

Etterhvert som de sosiale motsetningene tilspisset seg, ble imidlertid revisjonistenes politiske manipulasjoner lite hensiktsmessige for borgerskapets erklærte målsettinger om privat tilegnelse. At partiet tross alt hadde en sterk arbeiderbasis, spesielt i Sør-Portugal, medførte at det halvhjertet måtte slutte opp om selvstendige arbeideraksjoner for ikke å kompromittere seg fullstendig. Dets fraserevolusjonære språkbruk førte dessuten til frykt blandt det liberale borgerskap som nå følte seg tryggere stilt overfor Sosialistpartiets strategi, som tok sikte på å etablere sin maktbasis gjennom et folkevalgt parlament og på moderate elementer i kapteinbevegelsen.

Sensommerens og høstens politiske utvikling i Portugal har vært historien om revisjonistenes gradvise sortie til fordel for mer "moderate" og sosialdemokratiske elementer både innenfor og utenfor MFA. Rollebyttet har skjedd under tilslørende fraser som "forsvar av demokratiet" og "garantier for pressens pluralisme". I kjølvannet av denne bevegelsen har det imidlertid fulgt tiltak og tendenser som peker i en helt annen retning enn mot demokrati og libera-

le rettigheter.

I løpet av Ascevedos regjeringstid er det blitt gjennomført kontinuerlige angrep på og utrenskningsforsøk mot lavere MFA-offiserer, anslag mot soldatenes demokratiske rettigheter, og gjenopprettelse av den militære "disiplin". Innstramningen har gitt seg utslag i en ny presselov av 8. september, der aviser og kringkasting forbys å offentliggjøre meldinger om politiske aksjoner fra soldatenes side. Bare de høyere militære lederes eventuelle uttalelser unntas fra denne loven. For å sikre borgerskapets fortsatte diktatur må PS støtte opp om en stadig mer korporativ lovgivning. Ved å ha gått i spissen for grov antikommunistisk hets har dessuten PS bidratt til å åpne døra på gløtt for den åpne fascistiske kontrarevolusjonen og bidratt med sin skjerv til å omdanne Portugal til Europas Chile. Det siste halvåret har i så måte betydning en gradvis styrking av fascistiske strømninger i det portugisiske samfunnet. Spesielt i Nord-Portugal har terror og voldsbruk blitt utbredte ingredienser i angrepet på ledere og medlemmer av venstreorganisasjoner. Marxistisk litteratur har også i pakt med fascistisk tradisjon havnet på bokbålet. Bak denne voldsbølgen ligger det i første rekke stått katolske klerikale som bl. a. var intimt forbundet med det fascistiske Salazar-regimet. Som følge av den store alfabetismen er de klerikale istand til å mobilisere store deler av den småborgerlige bondebefolkningen i Nord-Portugal for en restaurering av fascismen. Med sin demagogiske propaganda om den kommunistiske fare har PS og Soares spilt ballen over til krefter som arbeider åpent for en fascistisk massebevegelse.

At det øvrige europeiske borgerskap med sosialdemokratiet i spissen har bygget ivrig opp om hetsen, bør ikke overraske noen. EEC-kapitalen er selvfølgelig interessert i å unngå "samfunnskaoset" for å skape trygge vilkår for investeringer. For å oppnå dette er det ikke så nøy om man nok en gang må prisgi Portugals arbeiderklasse den åpne undertrykkelse.

Høyredreiningen av den portugisiske politikken var opplagt en av årsakene til det feilslåtte 25. november-kuppet. Venstristiske grupper innen offiserkorpset, blandt annet i militærpolitiet, lot til å være det bærende element bak dette mislykkede og usedvanlig amatør-messig gjennomførte kuppforsøket. "Venstrekreftene" i hæren virket svært dårlig organisert, og hele episoden ble en kraftig lærepenge for "revolusjonistiske" himmelstormere som vil knuse kapitalismen uavhengig av en

revolusjonær bevegelse i arbeiderklassen selv. Venstrefløyen i MFA og revisjonistpartiet ble de store tapere. Hva angår sistnevnte organisasjon så er dens rolle i og bak kuppet temmelig uklar. Partiet synes imidlertid å ha kompromitert seg fullstendig ved innledningsvis å ha støttet forsiktig opp, for så å trekke seg og falle tilbake på formaninger om nasjonalt samhold. Partiet har dessuten forsøkt å spille på to hester ved å støtte de mest radikale offiserene, samtidig som det har en viss posisjon i regjeringen gjennom en enslig ministerpost. Det har dessuten versert visse rykter om at sovjetiske troppetransportfly lettet fra militærbaser i landet med portugisiske soldater ombord da nederlaget var et faktum. Ryktene kan imidlertid vanskelig bekreftes. Hva som ihvertfall synes sikkert, er at fhv. arbeidsminister og opprørsinspirator major Costa Martius nå sitter på Cuba med et dusin kolleger etter å ha blitt transportert dit av en Aeroflotmaskin som lettet fra Lisboa påfallende lang tid før ordinær avgang.

Kuppet ble slik et strålende påskudd for de "moderate" politikerne i regjeringssposisjon til å gjennomføre tiltak de så lenge og sårt hadde ønsket seg. Allerede før kuppforsøket uttalte utenriksminister Antunes at den militære ledelse måtte legges om og nyhetsdekningen bringes under kontroll før Portugal kunne regjeres effektivt. Nå kunne endelig tiltakene gjennomføres. Nye sjefer for hær og flåte ble utnevnt samtidig som en tredjedel av revolusjonsrådets 18 medlemmer ble tvunget ut. Arrestasjoner av en rekke offiserer fulgte selvsagt på løpende bånd. Rådet synes nå temmelig renset for de siste "Goncalvister", tilhengere av Vasco Goncalves' prorevisjonistiske regjeringsledelse. All utgivelse av dagsaviser ble fullstendig stoppet i flere dager og kodeordet i politikken er nå mer enn før orden og disiplin. I tråd med dette har Soares trappet opp kommunisthetsen og gjort sitt til å legitimere de autoritære forordninger som borgerskapet nå med nødvendighet må foreta overfor arbeiderklassen. Portugals økonomi befinner seg i en tilstand preget av kaos, og det innbyr ikke til at borgerne ifører seg silkehansker i klassekampen. Det bør heller ikke proletariatet gjøre som nå mer enn noensinne trenger en revolusjonær og velorganisert kamporganisasjon for å knuse utbytterstaten.

E. A.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Jan Erik Ryen
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Provokatører

Desperadoene på høyresida i norsk politikk, Blücher & co., ble på en behendig måte trukket fram i lyset av Per Øyvind Heradstveit i et TV-program i sin tid. Heradstveits "avsløring" førte til at nynazistene, som inntil da hadde ført en anonym tilværelse, ble gjengangere i borgerpressens spalter.

Utsippet fra Per Øyvind Heradstveit og den påfølgende aktivitet fra nynazistenes side kom som bestilt fra borgerskapet. En lot ikke anledningen gå fra seg. Mer eller mindre pro-fascistiske borgerlige organer som f. eks. Verdens Gang, som med sin daglige oppnøring under reaksjonære strømninger og stemninger er et mye viktigere redskap for fascismen enn Blücher & co., benyttet høvet til å distansere seg fra den lille nynazistiske klikken. Samtidig ble kommunister konsekvent nevnt i samme åndedrag som nazistene. Borgerskapet og sosialdemokratiet fikk anledning til å framstille seg som de sanne forsvarere av "demokratiet", mot "anti-demokratene" på hver av ytterfløyene.

I stedet for å angripe den nazistiske faren ut fra dette perspektivet, og på denne måten avsløre borgerskapets og sosialdemokratiets hykleri, rettet AKP-gruppen hele sitt skyts inn mot Blücher & co. Som de "folkevenner" de er, trodde de på ny å gå i spissen for "hele folket" - denne gangen mot

Blüchers nynazistiske klikk. Resultatet er igjen blitt det motsatte av den uttalte hensikten. AKP-gruppen økte med dette bare borgerskapets og sosialdemokratiets muligheter til å framstille seg som "demokrater", og til å forsterke kommunisthetsen. Triumferende kunne borgerskapet konstatere at "høyre- og venstre-ekstremistene bruker samme metoder og har samme mål", samtidig som AKPs nye "venstre"-ekstremisme ble satt lik kommunisme. Med andre ord. AKPs skyggeboksing og Don Quijote-metoder bidro sterkt til å skape mistillit til kommunismen, også langt inn i arbeiderklassen.

Vi for vår del har minst like stor avsky for nynazistene som våre folkevenner, og vi unner både Blücher og nazi-ideologen Hoaas blå øyer og det som verre er. Men vi lar ikke Don Quijote danne mønster slik AKP gjør det. Vi betrakter Blücher & co. som det de er: En provokatørklikk i borgerskapets tjeneste.

Nynazistenes framtrøden på scenen er derfor absolutt av interesse. Vi følger Blüchers bestrebelser på å danne Norsk Front med arvåkenhet, og støtter arbeiderklassens kamp mot anerkjennelse av nazipartiet. Fascismen og nazismen er det våpen som borgerskapet i en gitt situasjon griper til for å bevare sine bestående rettigheter og for å opprettholde det kapita-

listiske diktaturet. De må bekjempes fra fødselen.

Men dagens anti-fascistiske kamp kan ikke vinne seier ved fullstendig fokusering av Blücher-klikken. Historien viser at framveksten av fascistiske og nazistiske masse-bevegelser ikke minst har sin bakgrunn i tilstrømning fra frustrerte småborgere og mellomlag, som opprinnelig satte sin lit til arbeiderklassen og den sosialistiske revolusjonen, men vender seg til det ytterste høyre når arbeiderklassen viser manglende revolusjonær handlekraft.

Den anti-fascistiske kampen må derfor i dag først og fremst være rettet inn på arbeidernes aktivisering og selvstendige klasseorganisering, på dannelsen og befestelsen av det kommunistiske parti i arbeiderklassen, og på klassens egen kamp mot hele borgerskapet på tvers av det lammende LO-apparatet og korporative framstøt a la Skånland-utvalget og kombinerte lønnsoppgjør. Kort sagt: Mot alt det som i dag forbereder grunnen for fascismen.

Å knuse fascismen i fødselen betyr først og fremst å styrke arbeiderklassen. Ingen provokasjoner må tilsløre dette perspektivet.

RØDE FANE nr 4/1975

Nr. 4/1975 av Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift, Røde Fane, som kom ut like før jul i fjor, er fortsatt like leseverdig i 1976.

KAs Røde Fane (altså ikke AKP-gruppens piratutgave!) er nå i ferd med å innta første linje i den teoretiske klargjøring på "venstresida" og dermed i fundamenteringsarbeidet for arbeiderklassens kommunistiske parti i Norge. Alle som ønsker å holde seg orientert om dette, er avhengig av å følge med i Røde Fane.

Røde Fane nr. 4/1975 inneholder en prinsipiell vurdering av Kinas utenrikspolitikk, anmeldelse av Dag Sol-

stads bok "25. september-plassen", og artikler om nasjonaliseringsspørsmålet, om AKP-gruppens nye "venstre"-vri, og om den trotskistiske 4. internasjonale.

Her er nok av stoff å lese og studere før nr. 1/1976 utkommer, i mars/april i år.

Bestill Røde Fane via bestillings-seddelen på annet sted i avisa!

RØDE FANE

Tariffoppgjøret: TA SAKEN I EGNE HENDER- SPRENG SAMORDNINGA!

Fra første side.

vil bety ytterligere lønnsnedslag og en tilsvarende sikring av kapitalistenes profitt. Og dette i en periode da konjunktorene igjen er på veg oppover, og det ventes rekordstore eksportinntekter på høsten 1976!

LO-ledelsen rettferdiggjør oppgjørformen med bl. a. henvisning til sitt parodiske "rådslagningsopplegg" om pris- og inntektspolitikken (der forutsetningen for å delta var at en i utgangspunktet aksepterte en eller annen form for samordning!). Her gikk et flertall av de 4000 - fire tusen - LO-medlemmene som deltok i "rådslagningen" prinsipielt inn for "samarbeid" ved tariffoppgjørene. LO-ledelsen mener at oppfatningen til disse 4000, som for øvrig overveiende besto av faglige pamper, er representativ for LOs mange hundre tusen medlemmer!

Arbeiderne kan ikke sette seg ned og med hendene i fanget vente på avstemningen over forhandlingsresultatet av dette tvers gjennom udemokratiske og korporative oppgjøret. Alle erfaringer med LO-ledelsens ansvarsbevissthet overfor kapitalen og dens profitt tilsier at forhandlingsresultatet er gitt på forhånd: direkte lønnsnedslag. Dette kommer ikke minst til

å bli servert under henvisning til lønnskompensasjonen for arbeidstidsforkortelsen.

Arbeiderne kan heller ikke sette sin lit til en avstemning der alle bransjer deltar, og der det samlede resultat skal være bindende for alle.

Forslaget om "frie" forbundsvise forhandlinger, som bare fikk åtte stemmer i LOs representantskap, kom fra nestformannen i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund, A. Svensson, som ikke torde noe annet. Bakgrunnen er nemlig en sterk og brei motstand blant arbeiderne i den kjemiske storindustrien mot kombinerte og samordnede oppgjør, bl. a. innen Hydro og på bedriftene på Vestlandet. En liknende motstand er tilstede i jern og metall-industrien. Forslaget mot statlig innblanding kom fra Mons Erik Holtbakk fra NTL, der kampviljen mot kombinerings og samordning har økt sterkt i forbindelse med innstillingen fra Statens lønnskomité.

Skal arbeiderne nå fremme sine interesser og gjøre alvor av sin motstand mot LO-ledelsens toppdirigerte lønnsnedslagspolitik, må de sette alle forhåpninger til det kombinerte og samordnede oppgjøret tilside. LO-ledelsen har selv spilt kortene slik at dette er den eneste utveien. Fra mange hold er det fremmet krav om 25% lønnsøkning, som er det som minst må til for å holde tritt med prisstigningen.

Det er nå bare en veg å gå - og den består i at de enkelte grupper, klubber og foreninger uavkortet står fast på sine krav, på tvers av LO-ledelsens ramme og den statlige innblanding - og i å sette streikevapnet bak kravene. Ta saken i egne hender!

Denne vegen vil gå på tvers av lov- og regelverket og dermed av det faglige apparatet, som er bundet til og innordnet i borgerskapets stat gjennom det samme lov- og avtaleverk. Men dette er ikke en svakhet, det er en styrke! Erfaringene fra de "ulovlige" streikene viser at å erstatte det faglige apparatet med særskilt valgte streikekomiteer i kampsituasjoner styrker arbeiderne egen og selvstendige klasseorganisering og er det eneste som garanterer full seier i den økonomiske kampen.

Stå fast på egne krav - minst 25%!

Sett fagapparatet tilside og velg egne streikekomiteer når det kommer til kamp!

Tvers gjennom lov til seier!

SKATTEVESENET STOLTE PÅ LO!

En fast leser forteller oss at knapt en uke etter vedtaket i LOs representantskap den 10. -11. desember om kombinert og samordnet tariffoppgjør mottok han i posten skatteseddel gjeldende fram til 1. mai i år. Som kjent vil vi i år få to skattesedler, en som gjelder fram til 1. mai, og en for resten av året - på grunn av den statlige medvirkningen i tariffoppgjøret.

Skattevesenet må ha tvilt svært lite på hva LOs representantskap ville vedta, når det kunne ha skattesedler gjeldende fram til 1. mai klar til utsendelse allerede minst samtidig med representantskapets møte! Vi tror skattevesenet reknet riktig. Vedtaket var avgjort lang tid i forvegen!

- Og LO-ledelsen er enig med industrilederne! (Fra Arbeiderbladet 10. desember i fjor.)

Fra side 15

Bertolt Brecht

Han kan gjøre alt det den gode Shen Te ikke kunne gjøre: Kreve inn regninger, kaste ut uvedkommende og starter etterhvert også en tobakksfabrikk.

Forts side 5

I Arbeiderbladet for 19. desember slås det på lederplass fast at de som sprer misnøye med arbeidet i forbindelse med Statens lønnskomite bør gå stille i dørene. En slik oppfordring til passivitet fra Arbeiderbladets side må ses i sammenheng med Arbeiderpartiets øvrige planer om den framtidige samordning av lønns- og prispolitikken, og gjør det desto mer nødvendig å informere de statsansatte og andre om det reelle innholdet i lønnskomiteens forslag, og - enda viktigere - om de konsekvenser innstillingen får for framtidig lønnsoppgjør.

Som vi nevnte i forrige nummer, var det ingen grunn til å vente seg noen vesentlige resultater eller endringer av de forhandlinger som skulle føres om delinnstilling II mellom statens og representanter for de ansatte. Disse forhandlinger var bare et skuespill som måtte oppføres til ære for den spesielle type demokrati som eksisterer i LO, og som ventet resultatet det i så godt som ingenting. Ifølge formannen i Statestjenestemannskartellet, Uglem, var de endringer som ble foretatt under "forhandlingene" relativt få, og de slår ikke særlig sterkt ut kostnadsmessig. Dette var jo heller ikke å vente, all den tid topp- og bunnlønna i hver stillingskategori allerede var fastsatt!

Den neste runde i den komedie som behandlingen av delinnstilling II har vært, starter på nyåret. Denne runden består av et såkalt normeringsoppgjør, dvs. det skal føres etatsvise forhandlinger, ikke om lønninger, men om hvilke stillingskategorier de enkelte skal plasseres i. All den tid det er utarbeidet detaljerte stillingsinstruksjoner i innstillingen fra lønnskomiteen, kan en lett forestille seg hvilke forhandlinger dette vil bli. For de aller fleste er nå lønna fastsatt, uten at det enkelte LO-medlem overhodet har hatt noen innflytelse på det som har skjedd.

Så mye om den særegne behandlingsmåten av lønnsfastsettelsen som har blitt de statsansatte til del, og som i seg selv er tilstrekkelig til å ta avstand fra lønnskomiteens innstilling. Og inntrykket de har fått av denne innstillingen og behandlingsmåten, befestes ytterligere når en går inn på innholdet i innstillingen. Vi vil ikke her ta for oss de enkelte forslag i innstillingen, men bare de mest groteske sider.

1. Skillet mellom de lavtlønte og høytlønte utvides. Innstillingen vil i sin helhet medføre en kostnadsøkning for staten på 2,2%. For dem som er tilsluttet Akademikernes Fellesorganisasjon, dvs. de desidert høyest lønte, vil økningen være på noe under 5%. Det er da lett å forstå at for de lavtlønte vil økningen gjennomsnittlig ligge under 2%, slik at ulikheten utvides. Det er slike innstillinger som dette som forklarer bedre enn alle uttalelser fra LO mener med "solidarisk lønnspolitikk", nemlig litt til alle, men mest til dem som har mye fra før.

statens lønnskomite: UGLEM I MOSEN

Men det er ikke nok med at skillet mellom de lavtlønte og de høytlønte utvides umiddelbart dersom innstillingen blir gjennomført. For å gjøre begrepet "solidarisk lønnspolitikk" helt klart, lar nemlig innstillingen de lavest lønte stillingene ha dårligere opprykksstiger enn høye stillinger. Dvs. at i lavere stillinger vil det gå forholdsvis lenge før en oppnår stillingens topplønn, mens dette går raskere i høyere stillinger. Dette oppnår en dels ved at forskjellen mellom bunn- og topplønn består av flere lønnstrinn for lavere stillinger enn for de høye, dels gjennom en ugunstigere opprykksordning for lavere stillinger.

2. Det innføres såkalte gjennomgående stillinger.

Dette er stillinger som er sammenliknbare og som fins i alle etater. Umiddelbart synes ikke dette å være noen ulempe, men straks en går inn på spørsmålet om hvordan lønningene i slike gjennomgående stillinger skal fastsettes, blir hensikten med denne typen stillinger klarere. For planene er at lønna for de ulike gjennomgående stillingene skal fastsettes av den etat som innehar flest av en bestemt type gjennomgående stillinger. Om det f. eks. er Veivesenet som har flest ingeniører, har ingen andre enn Veivesenet innflytelse over lønnsfastsettelsen for ingeniører. Det er lett å forstå at en slik ordning vil forenkle lønnsforhandlingene idet det blir færre forhandlingspartnere, noe som igjen bereder veien for sentrale og samordnede oppgjør. Og det er selvfølgelig nettopp dette som er ideen bak konstruksjonen "gjennomgående stilling".

3. Kostnadsøkningen som følger av Lønnskomiteens innstilling går til fratrekk ved vårens tariffoppgjør. Dette er selve rosinen i pølsa, og slår helt beina vekk under lønnskomiteens uttalelser om at ingen skal tape på innføringen av det nye lønssystemet. (En uttalelse som forøvrig heller ikke er korrekt når det gjelder de umiddelbare følgene av innstillingen.) Den kostnadsøkning på 2,2% som følger av innstillingen vil nemlig gå til fratrekk ved vårens oppgjør, og dette vil innebære at de aller fleste statsansatte nettopp vil gå ned i lønn som en følge av det foreslåtte lønssystemet.

De lavorligste følgene av forslaget fra Statens lønnskomite er således for det første økt ulikhet, for det andre uthuling av de ansattes innflytelse over lønnsfastsettelsen, og for det tredje en reell nedgang i lønn for de aller fleste.

Men nettopp ved at noen kommer

godt ut av det ved en eventuell innføring av det nye systemet, har staten i samarbeid med ledelsen i LO lyktes å passivisere de statsansatte ved å spille grupper av dem ut mot hverandre. Det er dette forhold som sammen med den lave politiske bevissthet blant de statsansatte har gjort det mulig for staten og LO å gjennomføre dette spillet med de statsansattes lønninger. Om de skal lykkes i å fullføre spillet avgjøres av om de statsansatte benytter seg av erfaringene av de såkalte ville streikene i arbeiderklassen, og bryter over tvert med ledelsen i LO-apparatet. Bare om en slik politikk følges, kan innstillingen endelig avvises.

Fra side 4

Intrigene og situasjonene blir her både infløkte og mange og vi skal her ikke referere alt som skjer. Slutten på det hele blir imidlertid at folk i nabolaget savner Shen Te, som man ikke lenger ser, men som bare av og til kan høres, klynkende, fra butikkens bakrom. "Fetteren" stilles derfor for retten, anklaget for å ha drept Shen Te. Gudene kommer nå fram og skal være dommere i en rettsak der alle de impliserte partene tar stilling: Politiet, bolighaier osv. på den ene siden, fabrikkarbeidere og andre eiendomsløse på den andre siden.

For å forsvare seg tvinges Shen Te på den måten til å avsløre det dobbeltspillet hun har drevet: "Fetteren" og Shen Te er en og den samme! Men dette fører igjen til at gudene tvinges til å avsløre seg. De har alt tidlig i stykket vist at de i beste fall står maktesløse overfor uretten - i verste fall har de part i saken. Nå sier de klart fra at de godtar dobbeltspillet til Shen Te og flagrer derpå smilende inn i den rosa himmelen, mens Shen Te, som synes dobbeltspillet er umulig, står gråtende og hjelpeløs igjen...

Men idet teppet går ned trer så en av skuespillerne fram på scenen og henvender seg direkte til publikum:

"Legenden om at gudene kunne hjelpe holdt altså ikke mål... Nå er teppet nede mens alle spørsmål ennå er uløste... Skal vi ønske oss andre mennesker eller en annen verden? Eller er det tilstrekkelig med andre guder?... Hvordan kan man så gjøre det mulig å være god? For det må jo finnes en løsning!"

Og dermed anbefaler vi å se - eller å lese - stykket.

NJR

Suspensjoner og skjerpet klassekamp: MOT FAGLIG LEGALISME, FOR PROLETARISK DEMOKRATI I FAGFORENINGENE!

Kapitalismens økonomiske krise, LOs forsøk på å sikre profitten og senke lønna gjennom kombinerte tariffoppgjør, og det voksende revolusjonære potensialet av misnøye med dette i arbeiderklassen - alt dette har ført til en skjerping av klassekampen og klimaet innen fagbevegelsen.

Men de skjerpede motsetningene går foreløpig ikke langs reelle linjer. Takket være den manglende eksistensen av et sterkt kommunistisk sentrum i arbeiderklassen og SVs delvise kapitulasjon, delvise vakling overfor LO-ledelsen, har DNA og LO-ledelsen kunnet drive offensiven for sin arbeiderfiendtlige politikk som et frontalangrep på den småborgerlige AKP-gruppen, og dermed foreløpig fått svært lett spill. De har utnyttet AKP-gruppens nye skinnradikale og derfor rent provokatoriske "venstre"-ekstremisme under Pål Steigans ledelse til på ny å samle troppene og på den andre siden til å forsøke å diskreditere også de virkelige kommunistene og marxist-leninistene og dermed til å lamme all virkelig faglig opposisjon.

AKP-gruppens rolle som provokator i arbeiderklassen understrekes ikke minst av dens svar på LO-ledelsens offensiv: paroler og krav utenfra om full ytringsfrihet (!) i fagbevegelsen, samt opprettelse av en ny dekkorganisasjon utenfor arbeiderklassen i form av såkalte permanente streikestøttekomiteer av skoleelever, studenter og "folk i boligstrøk".

At det ikke dreier seg om en virkelig venstredreining, men om en ny rent skinnradikal linje fra AKP-gruppen, går utvetydig fram av at gruppen fortsatt stiller parolen om å gjøre LO til kamporganisasjon for arbeiderklassen, og i forbindelse med kampoppsvinget blant de statsansatte mot Statens lønnskomité har gått i spissen for illusjonene om at virkelig faglig kamp i dag kan føres som "lovlig" og gjennom fagforeningsapparatet.

Kommunistisk Arbeiderforbunds faglige politikk følger derimot Den røde faglige internasjonalens Strassbourger-teser fra 1929, som er trykt opp i heftet Ivers gjennom lov til seier. Disse tesene ble samme år sammenfattet og utdypet i beslutningene fra 10. plenum av eksekutivkomiteen i Den kommunistiske internasjonale (EKKI), og står i skarp kontrast til AKP-gruppens på den ene siden opportunistiske og legalistiske, på den andre siden fraseradikale og provokatoriske linje. Vi gjengir derfor nedenfor det relevante utdrag av beslutningene.

For det første slår EKKI fast - mot AKP-gruppens kamporganisasjons-

paroler - at det reformistiske fagforeningsapparatet er blitt en del av den borgerlige staten.

For det andre går EKKI bestemt mot at dette må føre til oppgivelse av arbeidet i de reformistiske fagforeninger, men understreker samtidig at oppgaven med å erobre fagforeningene ved å erobre de fagorganiserte masser ikke må forveksles med spørsmålet om kampløpene (jfr. AKP-gruppen), dvs. en må ikke forveksle muligheten av å ta (særlig lavere) faglige tillitsverv med å la disse opptre som kampløpere, som derimot - i tråd med Strassbourger-tesene - må bestå i særskilt valgte streiketekomiteer. Derfor understrekes det også at det er en illusjon å tro at en kan erobre fagforeningsapparatet.

For det tredje må sosialdemokratiets splittelsesforsøk i form av suspensjoner og eksklusjoner møtes med kamp for det proletariske demokrati i fagforeningene og kamp for gjenopptakelse under parolen om enhet på klassekampens grunn - og ikke, som fra AKP-gruppen, med paroler om "full ytringsfrihet i fagbevegelsen" (hvem skal håndheve dette? staten? lovverket?). Også medlemmer av Kommunistisk Arbeiderforbund kommer ganske sannsynlig til å bli utsatt for suspensjoner og eksklusjoner ikke bare fra LO- og forbundsledelsen, men kanskje også i faglige grunnorganisasjoner hvor reformistene har hegemoni. Vi må da aldri begå den feil å kreve "full ytringsfrihet" i disse organisasjonene, men ta opp det seige arbeidet med å knuse reformistenes hegemoni under parolen om proletarisk demokrati.

For det fjerde slår EKKIs 10. plenum fast - i motsetning til AKP-gruppens spissborgerlige fagforeningslegalisme - at fagforeningsapparatets sammenvoksing med det borgerlige statsapparat "nødvendiggjør også å mobilisere massene for å gjennombytte fagforeningsstatuttene og til brudd med den reformistiske fagforeningslegalisme".

Til slutt understreker EKKIs 10. plenum at kommunistene kan ikke "prinsipielt være mot splittelse av fagorganisasjonen". Men en slik splittelse kan bare skje når den eksisterende fagorganisasjon på et eller annet vis er smadret, og ikke når massene er samlet der (slik det er tilfelle i Norge i dag).

Isoler fagforeningsapparatet!

Bryt med DNAs, SVs og AKPs fagforeningslegalisme!

Fram for proletarisk demokrati i fagforeningene!

Studér Strassbourger-tesene og beslutningene fra EKKIs 10. plenum!

(Avsnitt VI. Under hvilke betingelser er dannelsen av nye fagforeninger nødvendig, i EKKIs 10. plenums beslutninger.)

1. Den faglige reformismes nye karakter, det reformistiske fagforeningsapparatets åpne sammenvoksing med den borgerlige stat har atter gjort spørsmålet om vår taktikk innenfor de reformistiske fagforeninger brennende aktuelt. EKKIs X plenum bekrefter en gang til at den av det sosialfascistiske fagforeningsbyråkrati drevne politikk for å splitte fagbevegelsen (eksklusjonen av kommunistene og den revolusjonære opposisjonsmedlemmer fra de reformistiske fagforeninger, reverser osv.) under ingen omstendigheter må føre til svekkelse av arbeidet for å erobre de fagorganiserte masser og selvfølgelig heller ikke derhen at man oppfordrer arbeiderne til å gå ut av de reformistiske fagforeninger. Ivertimot må dette arbeide en mer forsterkes. "For å hjelpe massene og å vinne støtte, sympati og tilhengerskap fra "massene" må man ikke frykte vanskelighetene, må man ikke frykte noen intriger, noen djevleskap, sjakkeringer, fornærmelse, forfølgelse fra "ledernes" side, som i egenskap av opportunist og socialchauvinister i de fleste tilfeller er direkte eller indirekte sammenknyttet og forbundet med boursjoasiet og politiet, og man må ubetinget arbeide der hvor massene er". Lenin: Kommunismens barnesykdommer, kapittel: Skal de revolusjonære arbeide i reaksjonære fagforeninger?).

2. Det oppsving i arbeiderbevegelsen som nærmer seg og den stigende krise i de reformistiske fagforeninger har latt det fremkomme farlige tendenser til oppgivelse av arbeidet i de reformistiske fagforeninger. Dette oppsving i arbeiderbevegelsen har reist det nye problem, om dannelsen av nye revolusjonære fagforeninger i visse etapper og under forutsetning av visse betingelser.

3. Til grunn for den første tendens ligger den falske opfatning av problemet om de uorganiserte, forvekslingen av fagforeningene med kampløpene og undervurderingen av muligheten for å erobre fagforeningene ved å erobre de fagorganiserte masser, den kunstige dannelsen av organisatoriske "overgangsformer" til nye fagforeninger. Disse tendenser står i direkte motsetning til de av Komintern gjentagende ganger fattede beslutninger om erobringen av arbeidermassene i fagforeningene. Reformistenes forsterkede provokasjoner, som tar sikte på spaltning av fagbevegelsen og som gir sig uttrykk i eksklusjoner av kommunister og medlemmer av den revolusjonære opposisjon kan ikke være foranledning til en revisjon av beslutningene om arbeidet innenfor de reformistiske fagforeninger i de land hvor det ingen

selvstendige revolusjonære fagorganisasjoner gis og kan ikke rettferdiggjøre en kurs som tar sikte på å svekke arbeidet for erobringen av de fagorganiserte masser og på en kunstig organisering av nye fagforeninger. Den nuværende perioden stiller ikke den oppgave for Komintern å drive en politikk som går ut på uttreden av de reformistiske fagforeninger, men å føre kampen om erobringen av arbeiderklassens flertall såvel i de reformistiske fagforeninger som også i de organisasjoner som støtter sig på bredere masser (kampledelsr, bedriftsråd), som forfølger de samme oppgaver som den revolusjonære fagbevegelse, men som dog griper fatt på virkeliggjørelsen av denne oppgaven på sin egen måte.

4. Samtidig vilde det være en skadelig og opportunistisk illusjon å anta at vi under de nuværende forhold - selv når vi har medlemsmassene i fagforeningene bak oss - kan erobre det reformistiske fagforeningsapparat. Dette betyr dog på ingen måte at kommunistene og den revolusjonære opposisjon skal være passiv ved valgene til de førende fagforeningsinstanser. Tvertimot må kampen for å fordre alle byråkrater og agenter for kapitalistene fra fagforeningene, kampen om enhver valgbar funksjon i fagforeningene og i særdeleshet kampen om de lavere faglige tillitsmenn i våre hender bli et mektig redskap til å avsløre og bekjempe det social-fascistiske fagforeningsbyråkratis rolle.

5. I sammenheng hermed står kampen mot det socialfascistiske fagforeningsbyråkratis splittelsespolitikk. Denne kamp mot eksklusjoner og andre splittelsesforsøk må være en kamp mot den reformistiske klassesamarbeidspolitik, for enhet på klassekampens grunn, for det proletariske demokrati i fagforeningene. Den reformistiske ledelses splittelsesarbeide forfølger det mål å svekke arbeidermassenes organiserte kraft i deres kamp for de økonomiske og politiske krav og isolere kommunistene og den revolusjonære opposisjon fra de organiserte arbeidermasser. En av de viktigste oppgaver er som følge herav å mobilisere de bredeste arbeidermasser mot det socialfascistiske fagforeningsbyråkratis splittelsesarbeide. Samtidig må det føres en energisk kamp mot enhver kapitulaspolitik. En kapitulasjon for fagforeningsbyråkratiet vil ikke bety bare å kompromitere men også ødelegge av den revolusjonære opposisjon.

Eksklusjonen av hele fagforeninger må besvares med aktiv fortsettelse av arbeidet og med styrkelse av disse organisasjoner under samtidig kamp for deres gjenoptagelse i vedkommende fagforbund under parolen om enhet på klassekampens grunn. Disse ekskluderte organisasjoner må ikke bli til samlingscentre for de arbeidere der er ekskludert av andre fagforeninger. Ved isolerte eksklusjoner av enkelte revolusjonære arbeidere må alle krefter settes inn på å mobilisere massene i kampen mot reformistenes splittelsespolitikk. Kampen for de ekskludertes gjenoptagelse må foregå under parolen om erobring av de arbeidere som ennå står under reformistenes innflytelse, for den revolusjonære opposisjon.

Kampen mot fagforeningsbyråkratiets splittelsespolitikk må i visse land ikke føres gjennom organisering av de ekskluderte kommunister og medlemmer av den revolusjonære opposisjon i nye fagforeninger, men må finne sted gjennom forsterkelse av kampen for det proletariske demokrati i fagforeningene, mot reformismen, for fjernelse av det reformistiske fagforeningsbyråkrati. Det reformistiske fagforeningsapparats sammenvoksning med det borgerlige statsapparat på den ene side og

de kommunistiske partiers tiltagende innflytelse over arbeidermassene og i de reformistiske masseorganisasjoner på den annen side, utvider ikke bare muligheten for kampen mot det reformistiske diktatur, men nødvendiggjør også å mobilisere massene for å gjenbryte fagforeningsstatuttene og tilbrudd med den reformistiske fagforeningslegalisme.

6. Den revolusjonære opposisjon må heller ikke tillate noen opsplittelse av de medlemmer av den revolusjonære opposisjon som i stadig større antall blir ekskludert av de reformistiske fagforeninger. Som følge herav er den mest aktive forbindelse mellom den revolusjonære opposisjon og alle medlemmer av opposisjonen som er ekskludert av fagforeningene, nødvendig. Men dette må ikke føre til dannelse av nye organisasjoner (f.eks. ved spesiell kontingent fra de ekskluderte og utgivelsen av spesielle medlemsbøker osv.) som kunde tjene som kunstige "overgangsformer" til nye fagforeninger.

7. Men kommunistene kan ikke prinsipielt være mot splittelse av fagorganisasjonen. Den II. Komintern-kongress' resolusjon pekte på de forhold under hvilke kommunistene er forpliktet å gripe til splittelse, og det heter her: "Kommunistene kan ikke stoppe op foran spaltningen av fagorganisasjonen, i fall oppgivelsen av spaltningen betyr avkall på det revolusjonære arbeide i fagorganisasjonen, avkall på organiseringen av den mest utbyttede del av proletariatet". Streikebølgen opsving siden den VI. Komintern kongress og det socialimperialistiske fagforeningsbyråkratis forbitrede kamp hvor de griper til eksklusjonsmetoder og til oppløsning av hele organisasjoner (Tyskland) og ved hjelp av laugsmessige skranker kunstig innskrenker det fagorganiserte proletariats område (det krasseste eksempel gir American Federation of Labour), dets åpne streikbryterarbeide har i en rekke land skapt forutsetninger under hvilke i enkelte tilfeller dannelsen av nye revolusjonære fagforeninger har vært nødvendig. EKKI.s 9. plenum og Kominterns VI. kongress fastslo at det amerikanske kommunistiske parti i første linje må danne nye fagforbund i de produksjonsgrener hvor det overhodet ikke er noen faglige organisasjoner, men dessuten også i de tilfeller da arbeiderne etter en revolusjonær aksjon som følge av fagforeningsbyråkratiets forræderi i massevis uttrådte av fagforeningene og fagbevegelsen blev smadret. Dette arbeide har partiet opptatt og må føre det med den største energi og trekke de veldige masser av uorganiserte i De forenede stater inn i de nye fagforeninger. Det samme var tilfelle i England hvor det blev dannet en ny skredder-organisasjon og et nytt bergarbeiderforbund i Skottland. Det samme var også tilfelle i Polen hvor det på grunn av massestreikebevegelsen i Lodz og splittelsen av P.P.S. var nødvendig å oppkaste spørsmålet om dannelse av et nytt enhetlig tekstilarbeiderforbund (i Lodz), og det samme spørsmål reises nu også for bergarbeiderne (i Dombrova-distriktet). Det samme var også tilfellet i Meksiko hvor det på grunn av arbeidermassenes radikalisering og den reaksjonære utartning av landsorganisasjonen blev dannet et nytt revolusjonært frittstående fagforbund som teller ca. 100 000 medlemmer.

8. Men kommunistene må forstå at splittelsen av fagorganisasjonen ikke er et spørsmål om den mekaniske dannelse av nye fagforeninger. Det må føres en besluttosom kamp mot den innstilling å

spalte fagorganisasjonen for enhver pris. Dannelsen av nye fagforeninger er bare mulig ved det opsving i streikebølgen, bare der hvor den politiske kamp har undergått en sterk tilspissning, hvor betydelige masser av proletariatet allerede har begrepet det reformistiske fagforeningsbyråkratis social-imperialistiske vesen og hvor disse masser aktivt understøtter dannelsen av nye fagorganisasjoner. Men selv når alle disse betingelser er gitt, må dannelsen av nye fagorganisasjoner i land hvor det hittil ikke har vært noen selvstendig revolusjonær fagbevegelse (f. eks. Tyskland) bare finne sted skrittvis under hensyntagen til hele den objektive situasjon.

2

Av innholdet:

Strassburger-tesene. Fra RFI-kongressen i 1929

Kommunist på tiltalebenken avslører borgerstatens rettsapparat og viser arbeiderklassen vei - Arvid G Hansens tale i retten som tiltalt - for oppvigleri - i 1928

20 punkter om streik - En oppsummering av den siste tids streikekamp i Norge

Engels: «En rimelig lønn for et rimelig dagsverk»

Resolusjon fra Kommunistisk Arbeiderforbund

«STRASSBURGER-TESENE»

Ikke bare et historisk dokument fra 1929, men et redskap for arbeidernes faglige og politiske kamp også idag.

GJENNOM LOV

ER

Utgitt av
Kommunistisk Arbeiderforbund

BRUK STRASSBURGER-TESENE I DEN FAGLIGE KAMPEN!

Vedtaket i LOS representantskap om kombinert og samordnet tariffoppgjør gjør at alle arbeidere som vil stå på sine egne krav og sette makt bak dem, må forberede seg på direkte ulovlig streik

Den ulovlige streikens metoder ble første gang oppsummert i Den Røde Faglige Internasjonalens såkalte Strassburger-teser fra 1929. Tesene ble utformet på bakgrunn av det faglige apparatets innlemming i den borgerlige staten, noe som fra da av nødvendiggjorde valg av særskilte streikekomiteer til erstatning for de faglige tillitsmenn i kampsituasjoner. Siden 1929 er tesene om og om igjen studert og benyttet av arbeidere i kamp.

Strassburger-tesene foreligger trykt i et eget hefte fra Kommunistisk Arbeiderforbund, "Tvers gjennom lov til seier". Foruten Strassburger-tesene inneholder heftet bl. a. en oppsummering av streikebevegelsen i Norge i 1974, og artikler av Engels og Arvid G. Hansen.

Heftet "Tvers gjennom lov til seier" er uunnværlig for alle arbeidere som forbereder seg på kamp på tvers av det kombinerte og samordnede oppgjøret, og for alle som ønsker å sette seg inn i arbeiderklassens erfaringer med økonomisk kamp. Heftet trykkes nå i 2. opplag, og koster kr. 7,-.

Bruk heftet i klassekampen!

Bestill ved hjelp av bestillingsseddelen annet sted i avisa!

Det er ikke å forundres over at mange av de kontakter Kommunistisk Arbeiderforbund etterhvert knytter er industriarbeidere. Heller ikke at flere av dem har forlatt de småborgerlige sosialistorganisasjonene til fordel for en kommunistisk organisasjon er så merkelig. KAs politikk har hele tiden vært innrettet nettopp på arbeiderklassen, og har derfor kommet til å stå i sterk kontrast til f.eks. SV og AKPs "folkesosialisme".

En av de arbeidere som tidligere støttet SV, men som nå arbeider for Kommunistisk Arbeiderforbund, er Georg Vikshåland. Vi finner ham i den forøvrig ikke særlig revolusjonære byen Haugesund, og er interessert i å vite hvorfor et brudd med SV for hans vedkommende var nødvendig.

- Jeg mener at SV ikke er noe parti for arbeidere. Et parti for arbeiderklassen må finne fram til arbeidernes særegne og elementære interesser. Dette har ikke SV greidd, verken i teori eller

NKP og AKP ingen kommunistiske alternativer

sier GEORG VIKSHÅLAND,
forhenværende SV-medlem

praksis. SVs virksomhet er preget av tomt prat som ikke resulterer i noe. Faste møter med høytlesing av sentrale dokumenter, papirresolusjoner i den lokale borgerpressa og en passiv tilskuerrolle når det pågår streiker, plasserer SV i selskap med Venstre hva det praktiske angår.

SV har ikke markert seg i kommunepolitikken her i Haugesund - at SV-tillitsmenn i fagforeningene skiller seg

ut fra DNA-tillitsmenn tilhører også sjeldenhetene.

SV synes idag mest opptatt av de småborgerlige bøndernes og fiskernes interesser, mens arbeiderne i organisasjonen kommer i bakgrunnen. I Haugesund er SV i stor grad støttet opp av nettopp disse gruppene, noe som ved siste valg resulterte i at kumuleringer skjøv første arbeider ned på 6. varmannsplass. Bankfunksjonærer og lektorer hadde tydeligvis større tillit hos SVs velgere enn arbeidere.

Hvorfor betraktet du ikke NKP eller AKP som mer aktuelle alternativer enn Kommunistisk Arbeiderforbund?

- Angående NKP er det viktigste her at den "parlamentariske veien" til sosialismen aldri vil føre fram. Dessuten har jeg vært til sjøs i 10 år, og har blant annet sett noen glimt av Sovjets politikk i Øst-Europa. De inntrykkene var ikke egnet til å friste verken meg eller andre arbeidere.

Om AKP kan sies at denne gruppa, forankret i et studentmiljø i Oslo, ikke på noen måte har vært i stand til å utforme noen arbeiderpolitikk. Et aktuelt eksempel er Hitra-aksjonen, der AKP ble stående sammen med det svarteste høyre. Ingen marxist kan forsvare en slik aksjon! AKP viste seg her med all ønskelig tydelighet som småborgerlige politikere.

AKPs rolle ved streiker i arbeiderklassen er egentlig heller ikke noe bedre. Deres innsats bærer etterhvert også mer preg av forsøk på å ta æren for og kjøpe seg inn i den bevegelsen som foregår i arbeiderklassen.

Dessuten er jeg inten tilhenger av den mekaniske og dogmatiske avhengigheten som hersker både mellom AKP og Kina og NKP og Sovjet. En revolusjon i verdensmålestokk er først og fremst avhengig av kommunistpartier som vet å "feie for egen dør" og som ikke vingler fra side til side etter som andre lands partier foretar politiske manøvrer.

Til sist må sies at den pågående påståtte "venstredreininga" i AKP ikke er reell - det er en opportunistisk manøver for å trekke til seg og holde på folk som begynner å bli lei av partiets småborgerlighet.

Hva er så de viktigste oppgavene for

Forts. neste side

Arbeiderklassen trenger et kommunistisk parti som bygger på klassens egne, spesielle interesser, sier Georg Vikshåland - forhenværende SV-medlem. Her utsnitt fra henholdsvis Norsk Hydros generalforsamling - og kantina på Norsk Hydros fabrikk på Karmøy - der Georg Vikshåland arbeider

Slavearbeid i statlig regi

Enkelte stusser vel når de ser en slik overskrift, men for enkelte i samfunnet er det en beinhard realitet. Og det gjelder de menneskene som har et handicap el.l. Men det blir kamuflert som "hjelp". Sjøl har jeg gått igjen-nom et 14-dagers opphold ved Statens Attføringsinstitutt i Oslo. Jeg ble sendt dit via Arbeidskontoret for å få "hjelp" til å finne en jobb.

Du blir internert der i 14 dager, uansett om du bor i Oslo, du har "fri" fra kl.15,45 - 23,00 hver dag, dvs. da kan du gå ut. Ellers må du være inne hele dagen, sjøl om du går uten å gjøre noe i en 5-6 timer. Voksne folk blir altså behandla som om de går i barnehagen eller ikke skulle være istand til å klare seg sjøl, ganske rart når ca.80% er der p.g.a. dårlig rygg.

Men når du har vært der i 14 dager får du som regel et "tilbud" om "jobb". Det kalles arbeidstrening. For dette får du ca. kr.35.- pr. dag om du ikke

har arbeidet før!! Riktig jævlig blir dette når man veit at det er folk som arbeider ved et slikt sted over et år. Arbeidstiden er fra kl.08- til 16-, dette gir en timelønn på ca. kr.4,37!!!

Sjøl reagerte jeg sterkt på dette og spurte yrkesrettileieren om det var lovlig med legalisert slavearbeid. Fikk som svar at vi måtte også yte noe, ikke bare kreve av samfunnet!!

Jeg ble da så forbannet at jeg reiste etter de første 14 dagene, og har siden klart å skaffe meg jobb på egen hånd. Det sier vel også sitt at direktøren og lege ved instituttet er Gudmund Harlem, tidligere sosial- og forsvarsminister i Gerhardsenregjeringa.

På denne måten blir altså handikappede folk behandla i Norge, men kan man vente noe annet når jakta på profitten blir satt i høysetet.

MELSOR

kommunistene i tida framover, Georg Vikshåland?

- Det må bygges et kommunistisk parti som tar utgangspunkt i arbeiderklassens egne interesser uten knefall for andre klasser - et kampparti for arbeiderklassen.

I et slikt parti er det viktig med en fast ledelse, og det er ikke mindre viktig at det er arbeidere som fullstendig dominerer partiet. Selvsagt kan det vise seg å være langt fram, men et slikt parti kan og må skapes - og det kan bare gjøres ved vanlige arbeidsfolks hjelp og innsats. Oppbyggingen må tas alvorlig, og alle tendenser til å leke med politikken må bekjempes.

Propaganda og studier vil ha en svært viktig plass. Her er det vesentlig at skoleringen er slik at folk virkelig forstår - overflatiske lærdommer virker bare oppløsende på organisasjonen. En slik forståelse utelukker ikke, men gjør det tvert imot helt nødvendig å popularisere og tydeliggjøre politikken vår. Dette er blant annet viktig etter som mange arbeidere har en lang og hard arbeidsdag som gjør at lysten på mer omfattende studier kan være så som så. Kulturen er en viktig oppgave.

Kommunistene må få arbeiderne til å forstå at det er nødvendig å organisere seg - de må være aktive og ledende elementer i arbeiderklassen.

Intervjuer:
Pierre.

frambrakt av den selv utifra sine egne betingelser.

Den nåværende krise, som synes å fordype seg til tross for offisielle optimistiske spådommer gjentatt inntil det kjedsommelige, begynte i USA. I dens kjølvann: arbeidsledighet, allmen misnøye, depresjon, såkalt sosial uro og økt kriminalitet, alt i alt vanlige bestanddeler i samfunn hvor kapitalen dikterer, men mer framherskende når kapitalen er i krise. Disse tilstander henvises det til som god PR når straffelovsrevisjonen nå skal godkjennes. Denne innebærer en generell skjerping av straffelovsgivningen og en utvidelse av feltet for straffbare handlinger. Her kan vi bare i tillegg til det som er nevnt også nevne: Innsnevring av forsamlingsfriheten (som rammer demonstrasjoner bl.a.), utvidet bruk av dødsstraff, gjennom meget harde strafferammer umuliggjøre offentliggjøring av hemmeligstemplede dokumenter i presse etc., utstrakt politimyndighet til avlytting, bruk av skytevåpen og planting av provokatører i politiske organisasjoner.

Vesentlig i forslaget er de vage, men på sett og vis klare, formuleringer som åpner for en kriminalisering av enhver form for politisk virksomhet helt fra debatter innen den sosialdemokratiske tankegangs rammer og pasifisters antikrigsdemonstrasjoner. Det vil være opp til den enkelte dommers paranoia å avgjøre om han i det enkelte tilfelle ser kimen til den framtidige "omveltning".

Men hvordan kan en slik straffelovs- endring sette seg igjennom, og hvorfor?

Klassekampen i USA har ligget langt nede, i det minste siden New Deal-politikken i 30-åra, da fagforeningene ble

avlegse liberalisme. At de gjennomføres må foruten i klassekampens tilbakestående begrunnes i ytterligere forhold.

For det første er den kriminelle forakt for Toven, veksten i det allmenne vanvidd, utviklingen av steinalderomgangsformer og narkomani i seg selv en fare for det økonomiske liv som helhet. Både den disiplinerte underkastelse av arbeidet under kapitalens kommando og den raske og effektive gjennomføring av kapitalens kretsløp trues. Dessuten er de sosiale utgifter en belastning på merverdien.

For det andre: At klassekampen ennå ikke er trådt inn i organiserte former, er i en krisetid en god grunn til å kvele organisasjoner i fødselen som i morgen i kraft av økt tilslutning kan utvikle seg til mer effektiv kamp mot selve kapitalforholdet.

For det tredje: For igjen å legge grunnen til rette for økt akkumulasjon, må den herskende klasse og dens stat på den ene siden forberede tiltak i retning av økning i den relative merverdiutbytting av arbeidskraften. Dette innebærer at reallønningene må senkes (også gjennom inflatoriske tiltak som kan gi kapitalen en ekstraprofitt via sirkulasjonssfæren), intensivering av arbeidet må heves gjennom rasjonalisering, og dette i et land hvor den faktiske utbytting av arbeidskraften ikke har sin internasjonale like. På den annen side må kapitalakkumulasjonen utvide sine ytre grenser. Dvs. økning av kapitaleksporten og utenrikshandelen, samtidig sikring av den eksporterte kapitalens størst mulige utbytting av arbeidskraftene i de aktuelle land for derigjennom å tilegne seg en ekstraprofitt, og sikring av utenrikshandelen på en slik måte

Fascistisk lovframstøt i USA

Med 15 års fengsel og 100 000 dollar i bot straffes den, som i den hensikt å utvirke omstyrtingen av eller ødeleggelsen av regjeringen i De forente stater eller en delstatsregjering eller lokal regjering, ansporer andre til å utføre handlinger, som på et eller annet framtidig tidspunkt, vil lette omstyrtingen eller ødeleggelsen av denne regjering med makt". Slik straffes også den som i samme hensikt "organiserer, leder, rekrutterer medlemmer til, går inn i, eller forblir et aktivt medlem i en organisasjon som som formål har ansporing" til ovenstående form for aktivitet.

Sitatene er hentet fra et delavsnitt i et kjempemessig forslag til straffelovsrevisjon i USA, offisielt kalt "Criminal Justice Reform Act of 1975". Den ferdigbehandles i kongressen i skrivende stund, desember 1975. Det nevnte delavsnitt er en gjenopplivning av Smith Act som i femtiåra ble brukt til å strafferettsforfølge alle som kunne defineres som kommunister på en eller annen måte. I virkeligheten tjente loven dengang den ideologiske konsolidering av det amerikanske "folk", som tildekking av klassemotsetningene i USA i en tid da amerikansk kapital var på frammarsj i internasjonal sammenheng og hvor den felles fiende skulle være den røde fare. Loven ble da også erklært forfatningsstridig av høyesterett i 1957 da den hadde utspilt sin funksjon.

Situasjonen er i dag en annen. Den kapitalistiske produksjon er truet. Ikke umiddelbart av en sosialistisk revolusjon, men av en økonomisk krise,

innlemmet i folkefrontstrategien for å gjenreise den kriseramte amerikanske kapital. Siden er fagforeningene blitt delvis bedre integrert i statsapparatet, delvis har de vært opptatt av å forsvare faglærtes privilegier overfor ufaglærte, delvis har de vært mottakelige for rasisme, korrupsjon, gangsterverdelde og åpent samarbeid med kapitalen. De støttet f.eks. invasjonen i den Dominikanske republikk og går imot tilbaketrekning av amerikanske tropper hvorhen de befinner seg i verden. Under slike forhold ble en antistreikelov vedtatt like etter annen verdenskrig uten særlige protester, og enhver antikapitalistisk oppsisjon har blitt undertrykket hensynsløst av politi, hær og domstoler uten reaksjon fra fagorganisasjonenes side. Streiker har som regel vært av defensiv karakter, begrenset til forsvaret av en truet reallønn f.eks. Aksjoner utover dette har vært mer å likne med følelsesmessige utladninger, som private henrettelser av formenn og sabotasje. Bare blant marginalgrupper som afroamerikanerne er det også organisasjoner som setter spørsmålstegn ved selve den kapitalistiske produksjonsmåte (se nedenfor). Studentbevegelsene har der som her i liten grad klart å overskride sitt utgangspunkt i de tapte privilegier og utdanningsvesenets underordning under kapitalens verdiøkningssprosess, og de har forblitt foreninger til reetablering av den tapte følelsesmessige harmoni godt innenfor legale rammer.

Fascistpregede tiltak kan under slike triste tilstander gjennomføres uten annen motstand enn fra den impotente og

te at den gir ulikt bytte.

For å realisere disse nødvendige utvidelser må USA beskytte sine marionettregjeringer i verden mot de voksende frigjøringsbevegelser, samtidig i framtida opprette nye. Dette i en tid hvor den amerikanske kapitalens hegemoni i verden er truet og i tilbakegang.

Dette er den allmenne bakgrunn for de skjerpede straffelovstiltak som er i anmarsj. Arbeiderklassen og progressive enkeltindivider skal tvinges til å godta den indre omorganisering av arbeidet, inflateringen av sin arbeidskrafts verdi og den nye fase i den amerikanske kapitalens utadvendte aggresjon. Ikke engang pasifister tåles når unge amerikanere, hovedsakelig fra arbeiderklassen, igjen må forberede seg på muligheten av å dø for "Amerikas og frihetens sak."

T.B.K.

MELLOMLAGA, ARBEIDERKLASSEN OG KOMMUNISTENE

Fra første side

streikene fra barnehagepersonellet og fra de ansatte ved Ungdomskontoret i Oslo sist høst.

Disse streikene markerer et oppsving i den økonomiske kampen fra lønnsarbeidergrupper som på den ene siden ikke er utbyttet og produktive eller selger sin arbeidskraft direkte til kapitalen, men som på den andre siden står på omtrent samme lønns- og levestandard som arbeiderklassen - dvs. fra lønnsarbeidergrupper som utgjør de lavere deler av det vi kaller mellomлага i det moderne kapitalistiske samfunnet. Her har arbeiderklassen sin viktigste forbundsfelle i kampen for sosialismen. Arbeiderklassen og dens organiserte uttrykk må derfor nøye analysere og søke å påvirke utviklingen av deres kamp, for å vriste dem løs fra småborgerlig og borgerlig innflytelse og vinne dem over til seg. På den andre siden kan de store arbeidende massene innen mellomлага ikke gjøre seg noe håp om å bli kvitt sine økende plager uten å alliere seg med arbeiderklassen og gå med i dens kamp for den sosialistiske revolusjonen.

Men fordi mellomлага ikke står direkte i motsetningsforhold til kapitalen, har de sterke tendenser til å ville heve seg over arbeiderklassen og identifisere seg med småborger- og borgerskapet. Når arbeiderklassen skal vinne dem over til seg, kan det derfor ikke skje gjennom en ubetinget støtte til mellomlagas kamp og krav uansett form og innhold, men bare gjennom tilslutning til de progressive tendensene i mellomлага og stadig kritikk av de tradisjonelle borgerlige og småborgerlige tendensene. Dette er i siste instans ikke bare i arbeiderklassens interesse, men også til fordel for de arbeidende masser innen mellomлага, som bare kan vinne fram til seier når de følger arbeiderklassens veg. I motsetning til f.eks. AKP-gruppen, som uten forbehold klistrer seg på alle slags "folkelige" bevegelser uten hensyn til form og innhold, er Kommunistisk Arbeiderforbund og den røde Arbeideren ikke

Hos de høytstilte
er det lavt å tale om mat.
Det skyldes: at de alt
har spist.
De lave må forlate jorden
uten å ha smakt
godt kjøtt.
De tenker aldri over hvorfra
de kommer og hvor de skal.
Selv på de vakreste kveldene
er de for trette.
Hvis de lave ikke
tenker på det som er lavt
kommer de ikke høyt.

B.Brecht.

"Vi kan ikke forbedre vårt arbeid blant de ansatte ved bare og dessuten feilaktig å erklære at også de ansatte er proletarer, men bare ved at vi klart og presist påviser både det særegne ved dette skiktet og deres nære tilknytning til proletariatet."

Ernst Thälmann i
Den revolusjonære utvegen. (1932)

interessert i å lefle med alt som skjer på mellomlagsfronten, men i å vurdere og ta stilling ut fra arbeiderklassens særskilte standpunkt.

Det viser seg da at selv om de aksjonerende mellomlagsgruppene ikke lenger vegrer seg for å ta i bruk betegnelsen streik på sine aksjoner, tenderer de fortsatt mot på annen måte å betrakte sine streiker som mer "respektable" enn arbeiderklassens. Som kjent har borgerskapet og dets talsmenn i arbeiderbevegelsen for lengst sørget for å få innført en arbeidstvistslovgivning og et avtaleverk (bl.a. Hovedavtalen) som på den ene siden - bl.a. gjennom "fredsplikten" og lønnsnemnd - gjør så godt som all reell streikekamp "ulovlig", og på den andre siden gjør det til en plikt for de faglige tillitsmenn å vokte arbeidsfreden. Den lærdom arbeiderklassen har trukket av dette, er ikke å begrave streikevåpnet, men å anvende det når det er nødvendig uavhengig av om det er "lovlig" eller ikke, og å erstatte de faglige tillitsmenn med særskilt valgte streikekomiteer i kampsituasjoner. Arbeiderklassen har ikke sett på sine kamper som mindre "respektable" av den grunn - snarere tvert om.

Oppsvinget i mellomlagskampen har derimot hittil vært sterkt preget av den forestilling at bare om streiker er "lovlige", er de "respektable" - eller omvendt: at mellomlagsstreikene av en eller annen grunn er mer høyverdige enn "vanlige" arbeiderstreiker, og at de derfor må anses som "lovlige" (selv om de f.eks. bryter med "fredsplikten").

Et karakteristisk uttrykk for denne tendensen ga Liv Vedeler (lektor i pedagogikk/psykologi ved Barnevernsakademiet i Oslo) i en artikkel i Arbeiderbladet om barnehagestreiken i Oslo. Hun skriver bl.a.: "Førskolelærerne streiket ikke for å få mer lønn, kortere arbeidstid eller lengre ferie. Nei, de streiket for å markere nødvendigheten av mer driftsmidler til barnehagene (...) De streiket altså ikke til fordel for seg selv, men til fordel for våre barn. (...) fra et samfunnsmessig og menneskelig synspunkt er dette (at streiken var ulovlig og Norsk Kommuneforbund stempler den til og med "i strid med fredsplikten") helt uforståelig. (...) Når førskolelærerne streiker - ikke for å forbedre egne lønnsvilkår - men for å få de nødvendige ressurser til personell og materiell i barnehagene, synes jeg det er en meget berettiget streik og uttrykk for en verdig politisk målsetting."

Uavhengig av hvor representativ Liv

Vedeler er for dem som var i streik, er disse uttalelsene et typisk eksempel på offentlig ansattes tendens til å føle seg hevet over klassemotsetningene i samfunnet og se på sitt arbeid som mer høyverdig enn produktivt lønnsarbeid. Her er alle ingredienser tilstede, ikke minst synet på arbeidernes lønnskamp som rent egennyttig og dermed uberettiget og ikke verdig til å bli ansett som "lovlig" - i motsetning til f.eks. førskolelærernes streik. For det første avslører Vedeler her - helt ufrivillig - den levende kjennsgjerning at arbeiderklassen på grunn av sin historiske oppgave (å skape det klasseløse samfunn gjennom å forfølge sine egne klasseinteresser) er den første og eneste klassen i historien som ikke behøver å gi sin klassekamp skinn av å være noe annet enn kamp for egne interesser - bl.a. i motsetning til mellomлага. Men for det andre er Vedeleres holdning livsfarlig for de kjempende mellomлага selv, som ikke kan vente støtte fra arbeiderklassen ved å heve seg og sine motiver høyt over denne klassen. Hennes holdning må derfor også konsekvent bekjempes av arbeiderklassen og dens organiserte uttrykk, fordi den splitter arbeiderklassen og dens forbundsfeller i utgangspunktet. (I dette perspektivet er det bare en bagatell å spørre fru Vedeler om ikke høyere lønn, kortere arbeidstid og lengre ferie for arbeiderklassens kvinner og menn har noe med deres barns velferd å gjøre? Hun har imidlertid neppe hatt arbeiderklassens barn i tankene!)

Visse elementer av fru Vedeleres tankegang går igjen også i protestbevegelsen mot Statens lønnskomite. Her er det riktignok ikke tale om å se på streikene som "lovlige" på grunn av spesielt "samfunnsnyttige formål", men om at de retter seg mot en spesielt udemokratisk behandlingsmåte og derfor skulle ha et mer edelt motiv enn "vanlige" streiker. På dette grunnlag har ledelsen for NRK-streiken akseptert Arbeidsrettens spilleregler og engasjert kjendisadvokaten Nordhus som forsvarer, og KL-formann Lagesen har uttalt (i sideoppslag i Arbeiderbladet!) at han er spent på Arbeidsretten.

Vi må si til dette at når arbeiderklassen (i f.eks. NORGAS-, Sauda- og Sporvei-streikene) ga blaffen i om streikene var "lovlige" eller ikke, valgte særlige streikekomiteer til kampledelser, og viste likegyldighet for Arbeidsretten, var det ikke av noen mindre mangel på demokrati i sine fag-

forts. s. 15

Et pussig bilde av de samvittighetskvaler det kunne gi en konservativ tjenestemann, når han måtte nærme seg spørsmålet om streik, gir redaktøren av "Telegrafbladet" i 1917. Han mener at telegrafmennene må være klar til "masseoppsigelse", men ikke til "streik".

"Målet for en sådan masseoppsigelse blir nok akkurat det samme som for en streik, men forskjellen blir den at masseoppsigelse ikke har streikens brutalitet i seg. I masseoppsigelsen ligger at man vil søke seg bort fra den tjeneste man har, for å få et mer lønnende arbeid, i streiken ligger den brutale tvang for arbeidsherren til å gi etter for arbeidernes krav."

(Fra Edv. Bull: Arbeiderklassen i norsk historie, s. 255.)

SOSIALIMPERIALISMEN

Selv om Sovjetunionen kaller seg sosialistisk, er det - som alle kapitalistiske og imperialistiske land - underlagt imperialismens lover. Men fordi den sovjetiske imperialismen er et resultat av en gjenopprettelse av kapitalismen i et opprinnelig sosialistisk land, har den endel særegenheter.

Lenin sa i "Imperialismen": "Monopolet er det dypeste økonomiske grunnlaget for imperialismen." I et imperialistisk land har finanskapitalen overlegen makt. Det er, politisk sett, tvunget til å opptre helt reaksjonært: i forhold mellom nasjoner og stater er det tvunget til å streve etter "å annektere ... ethvert land" (Lenin i "Imperialismen og splittelsen i sosialismen"). Dette vesenstrekket ved monopolet har fått sitt mest nakne uttrykk i den sovjetiske sosialimperialismen. Som formann Mao har pekt på, er "Sovjetunionen i dag... under borgerskapets diktatur, et storborgerlig diktatur, et diktatur av den tyske fascismens type, et diktatur av Hitler-typen". Den "felleseiendom" og "økonomiske integrasjon" som sovjet-revisjonistene har innført for medlemsstatene i COMECON dreier seg reelt om annekasjon.

"Rivalisering mellom flere stormakter i streben etter hegemoni er et vesentlig trekk ved imperialismen" (Lenin i "Imperialismen"). I imperialismens

æra har monopolstyret erstattet frikonkurransen, som likevel fortsetter å eksistere, til og med sterkere i omfang og dybde og skarpere i intensitet og destruktivitet. Som Lenin pekte på, er det "denne kombinasjonen av antagonistiske prinsipper, av konkurranse og monopol, som er imperialismens kjerne" (i "Materiale til revidering av parti-programmet"). Monopolkapitalismen er det økonomiske grunnlaget for begge supermaktene, USA og Sovjetunionen, og de to maktenes storborgerskap gjør sitt beste for å monopolisere klodens ressurser og markeder på basis av monopoliseringen hjemme. De er tvunget inn i en

altomfattende og knivskarp konkurranse. Deres hegemonisme og maktpolitikk er basert på denne uatskillelige kombinasjonen av konkurranse og monopol.

Som ny blant imperialistmaktene kunne Sovjetunionen begynne sitt forsøk på å nyoppdele verden med å ta for seg sine tidligere "broderland". Ved hjelp av politisk kontroll, militær okkupasjon og økonomisk annekasjon av COMECON-land har den vunnet en innflytelsessfære som er utelukket for annen internasjonal monopolkapital. Men sovjetrevisjonistene går også inn i USA-imperialismens innflytelsessfære. Kampen mel-

15. DESEMBER 1975

Sovjet venter moderat vekst

Moskva (NTBs korrespondent): Den nye sovjetiske femårsplan for perioden 1976 til 1980 legger opp til en lavere utviklingstakt og en langsommere stigning i bruttonasjonalproduktet enn tidligere.

Den nye femårsplanen, som ble offentliggjort søndag, viser moderat vekst på alle områder med unntak av utenrikshandelen som planlegges å øke kraftig.

I den nye planen satser man først og fremst på å gjøre ferdig alle de prosjekter som er påbegynt eller står halvferdige, med sikte på en mer effektiv utnyttelse av de eksisterende ressurser. Innen industrien vil man

satse på å øke produktiviteten ved å modernisere det utstyret man har.

Jordbruket er fortsatt den sovjetiske økonomiens problembar. Forrige femårsplan forutsatte en økning av jordbruksproduksjonen på 20-22 prosent, men det endelige resultat, som ble offentliggjort søndag, viser en økning på bare 13 prosent. Den nye planen legger opp til en økning på 14-17 prosent i året.

Fram til 1980 vil staten investere 170 milliarder rubler (om lag 1200 milliarder kroner) i jordbruket. Under forrige femårsplan ble det investert 131 milliarder rubler.

Planen forutsetter at bruttonasjonalproduktet øker med 24-26 prosent (målsettingen for forrige femårsplan var 37-40 prosent) reell inntekt pr. innbygger med 20-22 prosent (30 prosent forrige gang), lønninger for arbeidere og tjenestemenn 16-18 prosent (20-22 prosent) og kollektivt bondenes lønninger 24-27 prosent, mot

planlagt 30-35 prosent forrige gang.

Målet for økningen av industriproduksjonen er denne gang 35-39 prosent, mot 42-46 prosent for forrige periode. Framstillingen av produksjonsutstyr skal øke med 33 prosent (41-45) og produksjonen av forbruksvarer med 30-32 prosent (44-46).

Sovjet-økonomien: Stagnereide og ekspansjonistisk utad!

Lom de to supermaktene om nyoppdeling av verden og om verdenshegemoniet må derfor bli stadig mer voldelig. "For å oppnå fullstendig monopol må all konkurranse elimineres, og ikke bare på hjemmemarkedet..., men også på fremmede markeder, i hele verden" (Lenin: "En karikatur av marxismen"). Kampen mellom dem om verdenshegemoniet har således nådd alle hjørner av verden, selv om sentrum for motsetningsforholdet er Europa og dets flanke Middelhavet, Midtøsten og den persiske gulf. Tre fjerdedeler av Sovjetunionens militære styrker står i Europa, og disse er forsterket med 5 til 10% årlig siden 1972.

Under første verdenskrig pekte Lenin på at hvis ikke "spørsmålet om imperialismens økonomiske kjerne" studeres, "vil det være umulig å forstå og vurdere moderne krig og moderne politikk" ("Imperialismen"). Den sovjetiske sosialimperialismens militære ekspansjon og hegemonisme er på ingen måte tilfeldig, og enda mindre noe som er avhengig av visse folks subjektive vilje. Den er bestemt av sovjetrevisjonismens politiske system, et fascistisk diktatorsystem, og dets økonomiske basis, som er statsmonopolkapitalisme og et uunngåelig resultat av de imperialistiske lovers herredømme.

Særegenheter ved sosialimperialismen.

Det økonomiske grunnlaget for Sovjetunionen i dag er statsmonopolkapitalismen, som ble til etter den fullstendige gjenopprettelsen av kapitalismen. Eiendommen til produksjonsmidlene, forholdet mellom menneskene og distribusjonen er dominert av den byråkratiske monopolkapitalistklassen. De iboende kjennetegn ved denne økonomiske strukturen gjør den sovjetiske sosialimperialismen spesielt brutal i sin aggresjon og ekspansjon utad og i dens kamp for verdenshegemoniet.

I forhold til de kapitalistiske imperialistland er statsmonopolkapitalismen i Sovjetunionen høyst monopolistisk, høyt konsentrert og fast kontrollert av staten. Alt økonomisk liv, krigsindustrien inkludert, er direkte kontrollert av den statsbærende revisjonistklassen. Dette spesielle trekket gir Sovjetunionen

Forts. neste side

Ingen respekt for klassesdomstolen!

Fra første side

Situasjonen innbyr imidlertid ikke arbeiderklassen til å bøye kne for domstolen, men til å intensivere og forsterke solidariteten med de oppsagte Hamnerverk-arbeiderne.

Dommen i Stavanger byrett har bare bekreftet rettsapparatets karakter av å være et velsmurt redskap i borgerskapets hender rettet mot arbeiderklassen, og at arbeiderklassens veg går tvers gjennom loven.

På den andre siden har ledelsen i Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund på ny bekreftet sin karakter av å være et verktøy for borgerskapet innen fagbevegelsen. Umiddelbart etter at dommen var falt, rykket forbundsledelsen ut med en pressemelding hvor den advarer mot streikeaksjoner mot dommen, erklærer at det ikke er grunnlag for å kalle Stavanger byrett en klassesdomstol, og uttrykker full tillit til retten og dommerne. Trass i dette kunne forbundsformann Leif Skau samtidig rope for Dagbladet at han ikke hadde lest dommen!

Til dette er det bare å si: Lær av Leif Skau! Like sikkert som Skau & co. kan uttale seg om dommen uten å ha lest den, kunne arbeiderklassen på forhånd og uavhengig av dommen slå fast at det ville bli en klassesdom.

Saken er nemlig: Et domsresultat til arbeidernes fordel og mot Hamnerverk-ledelsen ville ikke gjort Stavanger byrett til noen mindre klassesdomstol eller dommen til noen mindre klassesdom enn det som nå er tilfelle. Et slikt resultat ville bare ha vært uttrykk for at borgerskapet, på grunn av et annet styrkeforhold mellom klassene, hadde

funnet det riktig taktisk å dømme Hamnerverk-ledelsen.

Kampen for de oppsagte Hamnerverk-arbeiderne har imidlertid i for stor grad konsentrert seg om rettsavgjørelsen i seg sjøl, og ikke basert seg på direkte solidaritetsaksjoner fra andre arbeidere mot andre deler av kapitalistklassen. Derfor var det nå taktisk mulig for borgerskapets rettsapparat å frikjenne Hamnerverkledelsen.

La oss derfor ikke tro at dommen representerer et historisk tilbakeskritt til 20-åra når det gjelder den borgerlige jus. At rettspraksis endrer seg fra år til år, er bare uttrykk for endringer i styrkeforholdet mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Borgerskapets statsherreedomme har vært fullstendig i hele dette århundret og fram til i dag, og kan bare knuses gjennom arbeidernes sosialistiske revolusjon.

Det øyeblikkelige tiltak arbeiderklassen nå må gå til, er ved hjelp av solidaritetsaksjoner, proteststreiker og trusler om proteststreik å tvinge NAF og Hamnerverk-ledelsen til å gjeninnta de oppsagte - med eller uten ny rettsavgjørelse!

Ingen respekt for klassesdomstolen!

Aktiv solidaritet med Hamnerverk-arbeiderne!

Gjeninnta de oppsagte - med eller uten ny rettsavgjørelse!

+ + +

Send støtte til
Aksjonskomiteen Norsk Hamnerverk,
Postboks 345, 4001 Stavanger,
Postgiro: 3805173 - Tlf.: 045/27992

en likhet med Tyskland før og etter første verdenskrig: i mange henseende, dvs. i teknologi og produksjon, er Sovjetunionen underlegen i forhold til USA, men med tanke på organiseringen av finanskapitalismen og forvandlingen av monopolkapitalismen til statsmonopolkapitalisme, er den overlegen i forhold til USA.

Private og statlige monopoler er vevd sammen med hverandre i kapitalistiske imperialistland. Statsmonopolene er her redskaper for de private monopolgruppene til å skaffe seg maksimal profitt, f.eks. ved å redusere skattene eller subsidiere de private. Statsmonopolkapitalismen i Sovjet derimot tar direkte form av den byråkratiske monopolkapitalistklassens eiendom. Ulikt de store finansgruppene som eksisterer side ved side i de kapitalistiske imperialistland, er monopolkapitalen i Sovjet under konsentrert kontroll av et enkelt sentrum, nemlig "den ideelle personifisering av den totale nasjonal kapitalen" - staten under den byråkratmonopolistiske kapitalistklassens diktatur.

Monopolet leder uunngåelig til dekadens. Den sovjetiske byråkratmonopolistiske kapitalistklassens styre må resultere i en tendens til degenerasjon og stagnasjon i den nasjonale økonomien. Samtidig økes aggresjonen og ekspansjonen utad, annekseringen av nye områder, plyndringen av billige oversjøiske råvarer, salget av varer utenlands og eksporten av kapital for å lesse byrdene av krisen over på andre. Ufullstendige statistikker viser at den totale mengden sovjetisk kapital som ble eksportert til den tredje verden mellom 1954 og 1972, var mer enn 13 000 millioner dollars. Dette åpnet vegen for økt vareeksport ved å overskylle land i den tredje verden med store mengder av varer som ikke lot seg selge ellers. Mellom 1955 og 1973 ble sovjetiske ferdigvarer til høye priser solgt til disse land for mer enn 16 000 millioner dollars.

Et annet resultat av et økende gap mellom byråkratoverklassen og de store massene av arbeidsfolk i levevegen. Over halvparten av kollektivbruksmedlemmene og omtrent en femtedel av bybefolkningen lever under den offisielt anerkjente fattiggrensen. Markeds-spørsmålet er et spørsmål om liv og død for den kapitalistiske økonomien. Den relative innsnevring av hjemmemarkedet tvinger uunngåelig den sovjetiske sosialimperialismen til stadig mer frenetisk å se etter utenlandske markeder. Derfor de skjerpede handelskrigene, investeringskrigene og konkurransen om ressurser og hav med USA-imperialismen.

Monopolkapitalismens kombinasjon med statsapparatet har gjort det mulig for Sovjetunionen å bli en supermakt ved siden av USA trass i at den ligger bak USA i økonomisk styrke. Dette minner om den veg som Tyskland gikk i begynnelsen av århundret.

Som Lenin sa: "Tysklands storstilede statskapitalisme kombinert med byråkratiet - og Tyskland slår alle rekorder" (tale i Polyteknisk Museum, 23. august 1918). Dette er det logiske resultat av den ujevne politiske og økonomiske utvikling under kapitalismen.

Flerfoldige fakta har bevist at det er nøyaktig disse økonomiske og politiske særegenheter ved den sovjetiske sosialimperialismen som har tjent til å stimulere dens frenetiske ekspansjon og aggresjon i den tredje verden, og dens streben etter hegemoni. Dette gjør den til en arrogant atomvåpen-overherre på den internasjonale scene. Men som sådan skaper den også betingelsene for sin egen ruin.

Militariseringen av økonomien og dens følger.

Sovjets våpenekspansjon og krigsforberedelser henger sammen med dets sosialimperialistiske karakter, men er også en refleks av dets økonomiske degenerasjon og tilbakeliegenhet.

Lenin sa: "Enhver annen basis under kapitalismen for deling i innflytelsesfærer, i interesserfærer, i kolonier etc. enn kalkulering av styrken til deltakerne i denne delingen, deres generelle økonomiske, finansielle, militære styrke etc., er ufattelig" ("Imperialismen"). På grunn av at den sovjetiske sosialimperialismen ligger bak USA i økonomisk og finansiell styrke, gjør den sitt ytterste for å bygge opp sin militære styrke. Statsmonopolkapitalismen i Sovjetunionen framskaffer dessuten betingelsene for dets militarisering. Under slagordet "ja til geværer, nei til smør" er hele sovjetøkonomien i stor grad gjort til en krigsøkonomi.

I dag, da det sovjetiske bruttonasjonalproduktet bare er halvparten av USAs, er dets militærutgifter likevel omtrent på linje med USAs. De opptar anslagsvis 1/3 av statsbudsjettet eller omlag 20 % av nasjonalinntekten. 60 % av alle sovjetiske industrivirksomheter og kommunikasjonsforetak er direkte eller indirekte gearret inn på våpenproduksjon. Ifølge offisielle Sovjet-data har omlag 85 % av landets industriinvesteringer siden 1953 gått til produksjon av kapitalvarer, med en anseelig andel til våpenproduksjon. Bare de resterende 15 % er brukt til konsumvareproduksjon. Utgiftene til atomvåpen alene har i noe over det siste tiåret nådd opp i 100 000 millioner dollars. Samtidig har den totale flåtetonnasjen økt 15 ganger og undervannstonnasjen økt fem og en halv gang de siste fire år. I kontrast til dette sank andelen av konsumvarer av den totale verdi av industriproduksjonen fra 30,8 % i 1953 til 25,5 % i 1973. I den sivile industribransjen hersker det derimot mangel på fonds, utstyr og arbeidskraft, og uselgelige varer lagres opp på grunn av dårlig kvalitet. Jordbruksproduksjonen er også tilbakevigende og ustabil.

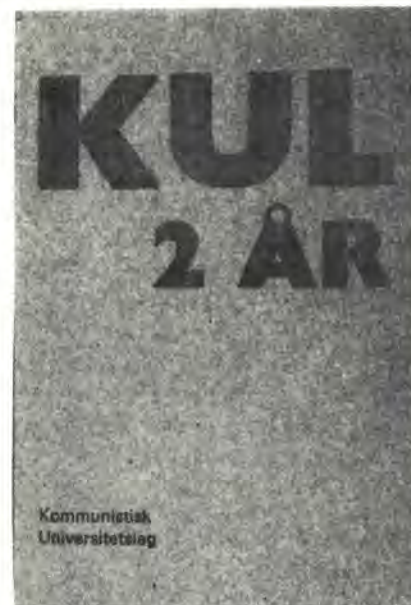
Militariseringen av økonomien har ført til overproduksjon av våpen og gjort Sovjetunionen til en av verdens største våpenhandlere. Mellom 1955 og 1972 kom sovjetisk våpensalg opp i 28 500 millioner dollars i verdi. Salget til Midt-Østen alene kom opp i 6700 millioner dollars mellom oktober 1973 og utgangen av 1974. Som betaling har Sovjetunionen krevd jordbruksprodukter eller vestlig valuta.

Når en relativt økonomisk tilbakevigende imperialistisk makt forgjeves forsøker å dominere verden gjennom militarisering av sin økonomi, er den på samme veg som de gamle tsarer, som ikke det minste lot seg hemme i sine ambisjoner av Tsar-Russlands tilbakeliegenhet. Tvert om, dette gjorde Tsar-Russland enda mer reaksjonært politisk sett, mer eventyrisk militært sett og mer aggressivt økonomisk sett. På den tida "er den kapitalistiske imperialismen i Russland svakere enn den militært-føydale imperialismen" (Lenin: Den annen internasjonales sammenbrudd). Tsar-Russland agerte som verdens politimann på grunnlag av styrken av dets militær-føydale imperialisme. I dag har de nye tsarene til og med overgått sine forgjengere.

Våpenekspansjonen har påført det arbeidende folk store lidelser. Ved siden av utbytting av merverdi har byråkratkapitalistene utbyttet dem ytter-

ligere ved å øke inntektsskatten og sette opp vareprisene o.l. Samtidig har Sovjetunionen måttet ta opp store lån fra vestlige land til høye renter for å takle sine økonomiske vansker, noe som gjør det arbeidende folk til nye gjeldsslaver. Endeløs utbytting har ført til økende fattigdom for det arbeidende folk, og på denne måten fordypet klassemotsetningene innen landet.

(Sammendrag av artikkel av Liang Hsiao, i Peking Review 45).

Kommunistisk Universitetslag har nå gitt ut en bok med tittelen "KUL 2 år".

Utgivelsen har vesentlig to formål. For det første skal boka lette organiseringa av materialet til KUL's studiesirkel. Det som tidligere var enkeltstående stensiler er nå samlet mellom to permer. Denne delen av boka gir i tillegg en oversikt over sirkelen som helhet og anvisninger på annen litteratur som er i bruk på sirkelen. Boka er altså ment å bli obligatorisk for dem som i framtida skal gjennomføre KUL's studiesirkel.

For det andre skal boka formidle KUL's politiske profil. Denne delen av boka består av stensilerte skrifter og artikler fra Gnisten som er KUL's avis. To hensyn er tatt ved sammensetting av dette utvalget. Det ene er å gi en skisse av den politiske utvikling laget har gjennomgått fra det ble opprettet høsten 1973. Det er forsøkt ved å trykke opp artiklene uendret og å sette dem sammen kronologisk. Det andre er utfra hva som laget anser som spesielt viktig i arbeidet med å etablere en kommunistisk politikk i Norge i dag.

KUL's politiske miljø har vært Universitetet på Blindern. KUL har ført en kontinuerlig diskusjon med representanter fra AKP og SV. Det går tydelig fram av en del av artiklene at de hører hjemme i en direkte polemikk med disse organisasjonene og artiklene representerer da også viktige politiske markeringer som er gjort i forhold til disse organisasjonene.

Markeringen av det tidsbestemte i denne boka - som jo også framgår av boka tittel, har i tillegg en annen side.

Boka representerer en avsluttet fase i lagets utvikling.

Laget er for en god tid tilbake kommet fram til at en kommunistisk politikk i Norge i dag må ta sitt utgangspunkt i Kommunistisk Arbeiderforbund.

For framtida vil derfor lagets virksomhet gå opp i KA's generelle propagandistiske arbeid og publisering vil hovedsakelig skje gjennom KA's publikasjoner.

Arvid Hansen.

Arvid G. Hansen:

"Fra Lassalle til Lenin" VI

I dette sjette utdraget fra Arvid G. Hansens analyse av den norske arbeiderbevegelses historie ("Fra Lassalle til Lenin", 1929) fortsetter forfatteren sin skisse av utviklingen fram mot DNAs brudd med Komintern og dannelsen av NKP i 1923. Særlig behandles den rent opportunistiske karakteren av den tranmælske sentrismens tilslutning til Komintern og av sentrismen i det hele tatt. Denne delen av Hansens bok avsluttes i neste nr.

Det norske arbeiderpartis brudd med Komintern (2)

Hvor lite alvor der for Tranmæls vedkommende var i hans formelle bekjennelse til Moskvatesene og det fortsatte medlemskap viste sig allerede under storstreiken våren og sommeren 1921. Tranmæl erklærte denne streik for en "rent faglig kamp" og forsvarte åpent den socialdemokratiske taktikk som blev fulgt av landsorganisasjonens ledelse. Dernæst fulgte den tranmælske partiledelse den linje å sabotere pålegg og direktiver fra Komintern i organisasjonsspørsmålet, når det gjaldt partipressen osv. I 1922 forsvarte Tranmæl hårdnakket ikke bare "Mot Dag" som den gang rykket angrepsvis frem fra "venstre" mot Internasjonals politikk, men også sin utenriksmedarbeider advokat Karl Johanssen som i en artikkel angrep dommen over de kontrarevolusjonære attentatmakere i Sovjet-Russland. Snart rykket Tranmæl videre frem, idet han benyttet sig av de blottelser som Scheffloretningen i stortinget hadde gitt den kommunistiske venstretretningen, og tok åpent avstand fra enhetsfronttaktikkens anvendelse i Norge, idet han på det voldsomste brennemerket enhver tendens til "samrøre", i virkeligheten med det perspektiv å gjennomføre gjenforeningen med den socialdemokratiske høirefløi. Men nu, såvelsom i 1920 og 1921 var stemningen blandt arbeiderne på ingen måte moden for et brudd med Komintern. Angrepene fant ikke gjenklang blandt de klassebevisste arbeidermasser.

Det viste sig også efter den 4. verdenskongress i slutten av 1922, Tranmæl og hans tilhengere, centralstyrets flertall, benyttet sig av kongressens markering av Komintern som verdensparti og de positive beslutninger i retning av en internasjonal centralisering av bevegelsen - beslutninger som bare var en naturlig praktisk konsekvens av de tidligere Moskvateser - til å slå alarm i de voldsomste former - med beskyldninger for byråkratisme, opportuniste, overgang til den såkalte "absolutte centralisme" osv. Den 21. desember 1922 eksploderte bomben: centralstyreflertallets direkte, åpne, utilhyllede forslag om utmeldelse av Internasjonals fremkom og blev offentliggjort i D.N.A.'s presse. Forslaget vakte en storm av forbitrelse blandt partiets medlemmer. Næsten hele partipressen utover landet - hovedorganet var i Tranmæls hender - reagerte på det sterkeste mot forslaget. På mindre enn 14 dager stod det klart for enhver at der ikke var flertall i partiet for et slikt forslag.

Tranmæl så at han aldri hadde "sovet så godt, så trygt og rolig" noen natt

som natten efter den 21. desember. Han hadde kastet "tvangstrøien" av sig og var blitt seg selv igjen, fullt ut. I "Ny Tid" offentliggjorde han kort efter et intervju hvor han redegjør nærmere for sitt syn på bevegelsens fremgangslinjer. Dette intervju, som blev opptatt til kritisk granskning av Bucharin i hans innlegg på eksekutivmøtet i juni 1923, er et av de interessanteste dokumenter til belysning av de ideologiske grunnlag for den tranmælske sentrisme. Kjernen i de prinsipielle synsmåter som Tranmæl her gjør gjeldende er hans syndikalistiske - eller nøiaktigere formulert: hans halvt syndikalistiske, halvt socialdemokratiske - syn på staten, en opfatning som han til en viss grad gir en "marxistisk" ikledning.

Det heter i dette intervju:

"Vi anser alle arbeidere som kvalifisert til medlemskap i partiet og i fagorganisasjonen. Bedriftene skal erobres fra arbeidsplassene av, og av de arbeidere som arbeider der. Kan hende går det langsomt, men det vil gå sikkert. Og med den økede makt på arbeidsplassene skal vi skaffe oss kontrollen over bedriftslivet og produksjonen. Efter min mening er det der vi må begynne....

Moskva er en politisk organisasjon som ikke bygger nedenfra, men ovenfra. Moskva opererer med elitemennesker og eliteorganisasjoner. Moskvask diktatur er - eller synes iallfall å være - mer av politisk enn av økonomisk karakter. Og Moskvask metoder er politiske, ofte så politiske, at det forekommer mig som om Moskva står i fare for å skille politikken eller iallfall den politiske taktikk fra det økonomiske grunnlag. Moskvask ytterliggående krav om bruk av våben i klassekampen, "nødvendigheten av bevegelse" er en understrekning av de politiske kampmidler på bekostning av de økonomiske".

I Tranmæls intervju i "Ny Tid" tales der videre om at staten bryter sammen av sig selv, når det økonomiske grunnlag forandres, og det økonomiske grunnlag vil forandres ved at bedriftsrådsbevegelsen gradvis vokser frem til en maktfaktor i det økonomiske liv. Hvis man erindrer Albert Jensens utlegninger på den skandinaviske kongress i Stockholm 1919 så gjenfinner man der stort sett den samme teori. Tranmæl kritiserer som vi så, uttrykkelig Moskvask parole om bruk av våben i klassekampen. Han forsikrer at selv Mussolinis herredømme vil bryte sammen uten veibet opstand, ved de korslagte armers kamp. Med dette teoretiske grunnsyn som tilstrekkelig karakteriserer innholdet av Tranmæls "marxisme" og "revolusjonære socialisme eller kommunisme" er i virkeligheten det standpunkt gitt som må inntas i alle andre avgjørende stridsspørsmål innen arbeiderbevegelsen.

Hvis den borgerlige stat, den "politiske overbygging" faller sammen av sig selv som et korthus, i kraft av bedriftsrådenes økonomiske makterobring så bortfaller hele spørsmålet om den veibet opstand, om partiets rolle, om centralismen, arbeiderrådene som politiske maktorganer, om proletariats diktatur. Alt dette, som er det vesentligste i kommunismen, bortelimeres ved den tranmælske trylleformel om staten "som bryter sammen av sig selv", som forsvinner som dugg for solen, som ikke behøver å raseres, knuses, tilintetgjøres av arbeiderklassens veibet makt for å erstattes av en ny, proletarisk statsmakt, det "som herskende klasse organiserte proletariats" (Marx). Med et slikt grunnsyn, med denne helt gjennom småborgerlige ideologi, hører man selvsagt heller ikke hjemme i den kommunistiske Internasjonale. Det er opportuniste og socialpascifisme av reneste vann.

Arbeidermassene i Norge var ikke "moden" for det tranmælske brudd med Komintern. Et tilbaketog viste sig uunngåelig hvis man ikke vilde ta bruddet som minoritet og risikere å bli utskilt av partiet. Ved Radeks formidling som representant for eksekutivkomiteen blev utmeldelsesforslaget tatt tilbake og stridsspørsmålene "løst". Det viste sig dog snart at Tranmæl og hans tilhengere ikke hadde ment det ærlig med forliket og med de beslutninger de hadde stemt for. De så sig bare om efter en gunstigere plattform for den nye, omgående taktikk, hvorigjennem man vilde manøvrere partiet ut av Internasjonals. Grunnlaget for denne taktikk blev lagt i det såkalte "Kristianiafor-slag", som tildels under dekke av visse abc-messige sannheter og sentenser som "arbeiderklassens frigjørelse må være dets eget verk" o.l., som det ikke godt gikk an å stemme mot, inneholdt fordekte, tilsynelatende "loyalt" utformede krav om nasjonal autonomi for de enkelte seksjoner, om fagbevegelsens uavhengighet (av partiet) osv. På februarlandsmøtet 1923 blev Kristianiafor-slaget, tiltross for alle protester fra de tilstedeværende representanter for Internasjonals (Bucharin, Kolaroff og Schatzkin), vedtatt med 2 stemmers overvekt (94 mot 92). Følgene av denne votering skulde snart vise sig. For å sikre sig et sterkere flertall og idet hele tatt utbygge sin politiske basis innledet centralstyreflertallet en hensynsløs og provokatorisk kamp mot mindretallsretningen i partiet, idet man endog begynte å slå inn på eksklusjonslinjen overfor representanter for den Kominternfløi i partiet. Tranmæl, som hele tiden søkte en "venstreplattform"

Forts. neste side

for sin kamp mot Komintern, fikk nye kort på hånden ved Scheflos "politiske signaler" våren 1923, da han slo til lyd for en "arbeider- og bonderegjering" på parlamentarisk grunnlag, ved samarbeide med deler av venstre og bondepartiet. I "Det tyvende århundrede" for 30. mai 1923 skriver Scheflo:

"I Tyskland og flere andre land er stillingen den, at når kommunistene agiterer for en arbeider- og bonderegjering, henvender de sig særlig til de masser som står bak det socialdemokratiske parti. Det er også i første rekke dette parti som i tilfelle må danne regjeringen. Her i Norge er det socialdemokratiske parti nummerisk svakt og enda svakere kvalitativt. Vi kan derfor ikke forlange at dette parti skal gå i bresjen. Skal vi i Norge opta agitasjonen for en arbeider- og bonderegjering, må det skje under forutsetning av at Det norske arbeiderparti selv deltar i en sådan regjering. Vi må gjøre oss selv og det brede lag av folket fortrolig med den tanke, at kommunister rykker inn i regjeringen. Derimot kan vi ikke gå ut fra, at vårt parti alene er istand til å danne regjering i det borgerlige samfund. Der må skapes en regjering hvor også de deler av arbeider- og bondeklassen som ikke sogner til vårt parti, er representert".

De skadelige virkninger av denne norske Brandlerisme, som minner om Scheflos senere standpunkt ved dannelsen av den første "arbeiderregjering" i Norge, forøkedes ytterligere derved at de mest fremtredende førere for Kominternfraksjonen, med Halvard Olsen i spissen, trådte åpent frem for den taktikk at D.N.A. skulde medvirke til voldslovens vedtagelse i Norges storting. En slik politikk måtte nødvendigvis svekke Kominternfløiens innflytelse og posisjon blandt de revolusjonære arbeidere.

Gjennom alle disse komplikasjoner og brytninger hvor en rekke nye momenter og nyanser spilte inn, modnedes den nye situasjon som inntrådte etter eksekutivmøtet sommeren 1923, da centralstyrets flertall på nytt tok op en åpen kamp på bred front, i forbindelse med viktige roller om arbeider- og bonderegjering for Norge, mot Norges storting. En slik politikk måtte nødvendigvis bety at partiet skulde engasjere sig for landsorganisasjonens innmeldelse i R.F.I., mot centralismen og mot eksekutivmøtets resolusjon i religionsspørsmålet. I dette siste spørsmål og i spørsmålet om centralismen allierte Tranmæl sig nu åpent med opportunisten Høglund, som drev kampanjen vesentlig efter linjen "masseparti eller hellig samfund".

Når det gjaldt arbeider- og bonderegjeringssparolen var Tranmæls posisjon sterkt svekket. Eksekutivmøtet hadde tatt avstand fra Scheflos opportunistiske grunnlag for parolen og foreslått Tranmæl en rekke garantibestemmelser og betingelser for parolens anvendelse, som var egnet til å beskytte partiet mot enhver opportunistisk fare. Denne side av saken blev dog konsekvent fortiet av Tranmæl. Vi har senere fått fellebeviser for at hans holdning var det rene politiske hykleri. Tranmæl har overfor høiresocialistene gått over fra "samrøre" til sammenslutning og han har godkjent og forsvart den Hornsrukske ministersocialisme i februar 1928. Dengang, i 1923, bekjempet Tranmæl Kominterns revolusjonære parole om en arbeider- og bonderegjering som "opportunistisk". Det var nemlig nødvendig som ledd i den strategi hvis mål det var å gjøre bruddet med Komintern uundgåelig. Men særlig frådset Tranmæl i "religionssparolen".

Fram mot gjenforening i Vietnam.

Retningslinjer og tiltak for den nasjonale gjenforening på statsplanet ble vedtatt på et utvidet møte i Ho Chi Minh-byen (Saigon) den 6. nov. mellom Sør-Vietnams nasjonale befrielsesfronts sentralkomite, Alliansen for Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære regjering, PRR's Rådgivende Organ samt representanter fra demokratiske, patriotiske og intellektuelle kretser.

På møtet la formannen for FNL's sentralkomite Nguyen Huu Tho fram en rapport om den politikk og de tiltak som var nødvendig for å fullføre gjenforeningen av landet og for å utvikle landet til en sosialistisk stat. Etter rapporten og diskusjonen om denne vedtok man enstemmig å sende en delgasjon som skulle ha i oppdrag sammen med Nord-Vietnam å forberede alminnelig valg i hele landet for valg av nasjonalforsamling for et forent Vietnam.

Valget skal finne sted i midten av 1976. Antall medlemmer i Nasjonalforsamlingen skal stå i relasjon til antall innbyggere. Det skal velges en representant for hver 100 000 innbyggere. Nasjonalforsamlingen skal ta stilling til en ny grunnlov for det gjenforente Vietnam.

.....

USA-imperialismens aggresjon i Syd-Vietnam har forårsaket store og alvorlige ødeleggelser som påfører befolkningen daglige problemer. PRR konsentrerte derfor alle krefter for å overvinne disse problemer, som for eksempel arbeidsledighet og sult, ved gradvis å endre det økonomiske grunnlag i de områder som tidligere var okkupert av Saigonjuntaen og USA. Parallelt med dette veileder og hjelper man befolkningen for å konsolidere den revolusjonære makt.

.....

len". Marxisme ble forfalsket og forvrengt efter alle kunstens regler av centrismens "store" teoretiker professor Bull. Der begynte en vulgær ophisselskampanje mot Komintern, i former hvis forbillede var de borgerlige skremser mot kommunismen overhodet. Intet middel var for simpelt i denne agitasjon, ingen demagogi for grov. Og samtidig brukte de centrismiske førere den durkdrevne taktikk å berolige sinnene med at det kunde ikke være tale om noe brudd, det de vilde var bare "lojalt" å hevde sin opfatning av de aktuelle stridsspørsmål, man vilde bare ta "standpunkt til sakene". På dette grunnlag sikret Tranmæl sig et betraktelig flertall på det ekstraordinære landsmøte i november 1923.

Spørsmål til diskusjon:

1. Diskuter karakteren av Tranmæls syndikalistiske økonomisme.
2. Diskuter forholdet mellom Scheflos høyreopportunistisme og Tranmæls sentrisme. Hvordan ga Scheflo Tranmæl gode kort på handa?

Fra VIET NAM

Den 27. oktober besluttet PRR at alle private forsikringselskap skulle opphøre.

.....

GPA rapporterer den 27. okt. at 8000 små og middelstore industrianlegg har gjenopptatt sin virksomhet i Ho Chi Minh byen. 5000 av disse bestyres av staten.

.....

GPA 27. okt.:

I løpet av de seks første mdr. av 1975 har man økt avlingsarealene med 25 % sammenlignet med året før.

.....

USA-tanks blir jordbruksmaskiner.

Da Saigonhæren flyktet fra høylandet til kysten i april 1975, etterlot de seg en mengde våpen, bl.a. tanks av typen M 113. I Phu Yen provinsen har man lyktes bygge om tanks med inntil 60 skade til en spesiell traktor for ploying. Den kan arbeide på områder som ligger under vann og har en kapasitet som er dobbel så stor som en traktor med en 60 Hk.motor. Samtidig bruker den bare halvparten av drivstoff.

.....

180 hektar med rismarker i en by i Thue Thien provinsen ble sterkt angrepet av skadeinsekter. Den lokale befolkningen kom da på at de hadde haugevis med håndgranater som de hadde erobret fra fienden og at innholdet i granatene kunne anvendes som insektmiddel. Det hører med til historien at avlingen ble reddet.

.....

I løpet av sept./okt. detonerte FNL-styrkene 172 570 ueksploderte miner og bomber som la i jorda i Thue Thien provinsen. Store områder som på mange år ikke har kunnet brukes er nå avlingsklar.

LES OGSÅ

RØDEFANE 2

Teoretisk tidsskrift for
**KOMMUNISTISK
ARBEIDERFORBUND**

Postboks 2863, K. Lunden, Oslo 3

DET GODE MENNESKET, FINNES DET?

Det Norske Teatret har nylig satt opp et av Brechts mest kjente stykker, "Det gode mennesket fra Sezuan".

Først må sies at man ikke må la seg lure av ideologene i den borgerlige pressa som sier at stykket handler om den "evig menneskelige konflikten mellom det gode og det onde i menneskesinnet" eller lignende tøv. Brechts stykker stiller - stikk motsatt dette - alle problemer som konkrete og samfunnsmessige. Brecht vil at tilskuerne skal granske verden og forstå at alle problemer har en løsning som er politisk. Det er derfor han forsøker å bryte ned alle vante holdninger hos tilskueren med forskjellige påfunn og tricks. Ofte har også det som skjer på scenen selv karakter av et slags eksperiment. Slik kan tilskueren se teatret og dermed samfunnet med et nytt og undrende blikk. Senere skal denne holdningen, som Brecht kaller "vitenskapelig", være utgangspunkt for en politisk forandring av samfunnet.

Dette stykket eksperimenterer om-

kring problemet med å være god i en verden som slett ikke er god. Hvordan virker det å stille opp tomme prinsipper om "godhet" i et kapitalistisk samfunn? Og dette er selvsagt ikke noe "evig" problem. Men innenfor denne politiske rammen er det mulig å forsøke seg med ulike tolkninger. Det har f. eks. vært hevdet at stykket forsøker å forklare Sovjets skjebne i en imperialistiske verden...

I korthet er handlingen i stykket følgende: Tre av de aller høyeste gudene avlegger provinsen Sezuan et besøk. De har nemlig hørt rykter om at man på jorden slett ikke lever i overenstemmelse med de høye moralske påbud de har innsatt. For å bli rolige igjen har de satt seg fore å finne et menneske som lever godt.

Men lenge ser det ut til at de ikke skal lykkes i dette. Ikke en gang nateløsji kan de finne, ser det ut til. Bare den stakkarslige Shen Te, som lever av å selge kroppen sin, tar imot dem. Med det viser hun seg som det beste mennesket gudene hadde truffet. Men gudene er misfornøyd med hennes øvrige levemåte. De inn-

Fetteren står seg godt med de stedlige myndigheter.

rømmer imidlertid at pengemangelen var en "rettferdiggjørende årsak". Derfor gjør de noe helt irregulært (som verken må røpes i himmelen eller på jorden), de utstyrer Shen Te med midler til å kjøpe en tobakksforretning. Nå finnes det ikke lenger noen grunn til ikke å være et godt menneske. Og så er vi midt oppe i eksperimentet: Alle iakttar nå Shen Te's forsøk på å være bare god.

Det varer ikke lenge før problemene tårner opp. Og det viser seg snart at eneste løsning både for Shen Te som person og for tobakksforretningen ligger i at Shen Te's fetter, som i virkeligheten er en forkledt utgave av Shen Te selv, dukker opp.

Forts. side 4

MELLOMLAGA... (forts.)

forbund og i sine lønnsforhandlinger enn den de statsansatte nå har fått merke. Men de så det ikke dermed som vesentlig om deres streiker var "lovlig", men at de var rettferdige, og nøydde seg med det. På dette grunnlaget fikk de entusiastisk støtte fra arbeiderne på grunnplanet, og på dette grunnlaget vant de fram.

Blant annet de NRK-ansatte har derimot satt sin lit til advokat Nordhus' overtalelseevne og Arbeidsrettens "nøytrale" dømmekraft. På denne måten har de ikke bare i stor grad avskåret seg fra støtte i arbeiderklassen, men hele kampoppvinget mot Statens lønnskomite blir satt i fare når Arbeidsretten viser sitt sanne ansikt og alle statsansatte som trodde at de streiket "lovlig" og ble inngytt forestillinger om den spesielt "respektable" karakteren av "lovlig" streik, får seg et slag over fingrene. Vi sier til dette: Gjort er gjort, i den videre kampen mot Statens lønnskomite må dette rettes opp.

AKP-gruppens rolle på dette området er imidlertid verdt noen bemerkninger. I tråd med sine legalistiske og illusoriske paroler om å gjøre LO til kamporganisasjon har denne gruppen bare støttet opp om forestillingen om "lovlig" streik som spesielt "respektabel", og konsekvent motsatt seg avsløsning av de valgte tillitsmenn med særskilt valgte streikekomiteer (og dermed også avslørt

den rent fraseologiske og således provokatoriske karakteren av sin "venstre"-dreining). Avisa ENHET, organ for "AKP(m-l)" på universiteten i Oslo, skriver f.eks. om dette: "Streiken er 'ulovlig' sier Statens venner. Men er det lovlig å stjele fra de lavtlønte? Er det lovlig å ta fra de statsansatte retten til kamp for å forbedre sine kår?" - Fra kommunistene - og vi tror også fra de mest proletære elementene innen mellomлага - vil AKP-gruppen få følgende svar på disse uskyldsblå spørsmålene: Javisst er det lovlig å stjele fra de lavtlønte - hele kapitalismen baserer seg på ubetalt merarbeid! Og: Javisst er det lovlig å forsøke å frata arbeiderfolk retten til å kjempe - hele det borgerlige lovverket og rettsapparatet er sikket inn på dette! Vi bøyer oss ikke av den grunn - "lovlig" eller "ulovlig"!

AKP-gruppens holdning er delvis dirigert ut fra gruppens egen sosiale basis i mellomлага, men delvis også ut fra lederkikkens "lurt" uttenkte forsøk på å manipulere de statsansatte inn i en situasjon de på forhånd ikke var klar over. Vi må slå fast med storslegga: Slike manipulasjoner fører til det motsatte av hensikten, og har ikke det minste med kommunistisk taktikk å gjøre. Like

lite som arbeiderklassen har kommunistene noe som helst å skjule. Vi sier sannheten rett ut, og stoler på evnen til de arbeidende masser av statsansat-

te til å kvitte seg med alle illusjoner og se situasjonen i øynene.

I den grad de lavere mellomlagsgruppene ser seg hevet opp over og delvis i motsetning til arbeiderklassen, må dette ikke betraktes som noen ren vrangforestilling. Disse tendensene har sitt grunnlag i det som objektivt skiller dem fra arbeiderklassen - for de statsansattes vedkommende i at de ikke bytter sin arbeidskraft mot kapital, at de ikke er direkte utbyttet og dermed heller ikke produktive, men i at de derimot mottar lønn fra statens skatteinntekter fra profitt og produktive arbeideres lønn. Dette gjør at de ikke umiddelbart faller sammen med arbeiderklassen, men må vinnes over på arbeiderklassens standpunkt - noe som gjør det farlig og umulig for arbeiderklassen å gi uforbeholden støtte til alle deres spontane tilbøyeligheter.

På den andre siden er arbeiderklassen i sine bestrebelser på å vinne dem over til seg, ikke henvist til bare å appellere til rent subjektiv overbevisning og vilje, men kan ta utgangspunkt i en annen side ved deres objektive stilling, nemlig bl.a. det økende arbeids- og lønnspresset som de statsansatte utsettes for som følge av kapitalens krise, og som stadig forsterker og gjør deres interessefellesskap med arbeiderklassen mer synlig. Denne siden vil kommunistene ta utgangspunkt i og appellere til, mot den første. Denne siden representerer også den eneste redning for de store masser av mellomlag selv.

G...---

Det er så mye som er rart. Det er da litt rart at så mange blir sure i magen i den søte juletid.

Rart må det også være for en sovjetborger å bli trykket til de mest konservative bryst i den kapitalistiske verden. En blir så rørt at en nesten glemmer at det er fredsprisen det gjelder. Vi har et godt ordtak her i landet: En skal ikke skite i eget rede. Men det er vel noe som må til om en skal komme i lyset fra Nobels fredssol. Tidligere hevdet man at arbeid for avspenning kvalifiserte til prisen, mens man nå tar det motsatte standpunkt. Hadde den gamle dynamittgubben vært framsynt nok til å opprette en hykleripris, så vet jeg hvem som skulle få den.

Rart med de sure magene, for nå viser de stores prognoser at nå går det oppover igjen. Krisa er stort sett over og klatringen oppover kan ta til. Grunnlaget er lagt. Det er passelig stor arbeidsledighet - stor nok til å øve et press på arbeids- og lønnsforhold. Ved hjelp av topptillitsmennene i forbundene vil man nok også lykkes i forsøket på måtehold i kravene fra de forskjellige organisasjoner. For å være sikker - en viss nervøsitet har begynt å gjøre seg gjeldende - har man startet med statens tjenestemenn. Der finner en fortsatt de mest bevisstløse lønnstakere, men noen begynner så smått å våkne. Det er det gamle knepet med å sprengte det svakeste leddet først. Statens lønnskomité - gjerne kalt "høyt-

lønnskomitéen" - har som kjent lagt fram sitt resultat av mange års iherdig arbeid, et resultat som ikke forundrer bevisste mennesker. Komitéens sammensetning er jo kjent. Alle medlemmene visste så inderlig godt hvor dyrt det er å ha høye inntekter i vår tid.

På litt sikt vil nok komitémedlemmene få sin belønning. Mugaas har allerede fått sin og Uglem ser fram til sin. Hvis Aspengren hadde vært litt gløgger, ville han nok fått en jobb i regjeringen, men det må være måte på alt. Når alt kommer til alt er han kanskje fornøyd med sin lave aldersgrense og en pensjon som er tre-fire ganger så høy som lønnsnivået i de gruppene han har "arbeidet" for.

I Bærum har man tatt i bruk nye metoder ved fastsetting av skatteprosenten - metoder som forøvrig er godt kjent i vårt store frendeland i vest - i USA. Det er forøvrig litt rart å tenke på at disse metodene - mord og trusler - alltid er å finne på høyrefløyen i politiken. Moralen på venstrefløyen er vesentlig høyere og må være det - uansett hva tante i Akersgata og andre måtte si. Hadde det ikke vært slik kunne nok forsvarsbudsjettet vært vesentlig lavere. Men det er når det bestående trues, når det er muligheter for stagnasjon i profitten at slike midler tas i bruk.

Jeg vil forøvrig nytte høvet til å ønske alle et godt kampår.

BESTILLINGSSSEDDEL

Til:
Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863,
Kampen,
Oslo 5 (postgirokonto nr. 20 68 42)

Jeg bestiller med dette:

...årsabonnement på den røde Arbeideren a kr. 20,-.....kr.
...årsabonnement på Røde Fane a kr. 28,-.....kr.
...eks. av Tvers gjennom lov til seier a kr. 7,-.....kr.
...eks. av Program vedtatt på KAs 2. landsmøte a kr. 5,-.....kr.
...komplett sett av KAs elementærsirkel a kr. 25,-.....kr.
...komplett sett av KAs grunnsirkel a kr. 30,-.....kr.
...Studieveiledning til Lenin: Hva må gjøres? a kr. 5,-.....kr.
...obligasjon/er til støtte for KAs pressefond a kr. 10,-.....kr.
...obligasjon/er til støtte for KAs pressefond a kr. 50,-.....kr.
...obligasjon/er til støtte for KAs pressefond a kr. 100,-.....kr.
Tilsammen.....kr.

...Er dessuten interessert i nærmere kontakt med K.A.

Bes sendt i oppkrav/pengene er satt inn på postgirokonto nr. 20 68 42.

Navn.....
Gate/veg.....
Postnummer og sted.....

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863,
Kampen, Oslo 5
Tlf.: (02) 38 04 69

Bergen: Bjørn Løvdahl,
Sigurds gt. 17,
5000 Bergen

Tønsberg: Tor Larsen
Fagerheimsgt. 14A
3100 Tønsberg

Porsgrunn: Harald Baun,
3980 Åby.

Drammen: Peter O. Pedersen,
Solberggt. 10 b,
3000 Drammen

Kristiansand: Ingeleiv Henden,
Skutevn. 6 e,
4620 Vågsbygd

Lillestrøm: Marie Nordby,
Bekkevn. 4,
2006 Løvenstad

Trondheim: Ingmann Eidskrem,
Singsakerbakken 13,
7000 Trondheim

Vennesla: Ole Langeland,
4652 Øvreby

Haugesund: Georg Vikshåland,
Box 1008 Rossebø
5500 Haugesund

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG(KUL):

Bergen: Postboks 29,
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

Tromsø: c/o Svein Smelvær,
Inst. for samfunns-
vitskap, Universitetet,
9000 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU):

Postboks 41, 1345 Østerås